

Ngài Ảnh Đế Và Cậu Thịt Tươi

Contents

Ngài Ảnh Đế Và Cậu Thịt Tươi	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	17
6. Chương 6	20
7. Chương 7: Ngoại Truyện	24
8. Chương 8: Ngoại Truyện Đón Năm Mới	27

Ngài Ảnh Đế Và Cậu Thịt Tươi

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, showbiz, ngọt ngào, HE, chủ công, truyện đọc trước khi đi ngủ ngọt ngào kiểu công, mu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngai-anh-de-va-cau-thit-tuoi>

1. Chương 1

Diệp ảnh đế ngả người trên sofa, cuốn kịch bản dày mở ra trên đùi, phần lời của anh đã bị cẩn thận đánh dấu bằng bút dạ xanh lá nhạt. Diệp Lan tiện tay thì lật, mắt thi thoảng lại liếc về phía cái di động đặt cạnh tay trái.

Năm phút rồi, điện thoại vẫn im lìm.

Diệp ảnh đế cầm lên kiểm tra kỹ càng: Không bật chế độ im lặng, sóng cũng đầy vạch.

Không có bất kỳ thiết bị nào làm nhiễu sóng, người ta thật sự không thèm để ý tới anh.

Diệp Lan thành danh từ thời niên thiếu, vừa tốt nghiệp đại học đã đạt ảnh đế, cả con đường thuận buồm xuôi gió, lúc nào cũng được o bế, nhiều năm rồi chưa phải chờ ai thế này.

Diệp Lan mở app chat ra, kéo kéo lên trên... Mới mấy ngày trước, Giang Trì còn cả ngày gửi ảnh tự chụp cho mình, ngày ngày chào buổi sáng chúc ngủ ngon chưa từng gây nhíp, thăm hỏi sớm trưa chiều tối, còn kèm thêm mấy thứ vui vui cậu thấy trên weibo, đủ chuyện trên trời dưới đất.

Từ lúc rộ tin, đối phương chỉ nói mỗi câu “Xin lỗi” rồi thì cứ như không còn tồn tại trên đời, chẳng một chút tin tức.

Tin mới nhất trong lịch sử trò chuyện của hai người chính là cái câu khô cứng Diệp Lan mới gửi: Dậy chưa?

Nếu là bình thường, nhận được lời nhắn của Diệp Lan thì có là hai giờ sáng Giang Trì cũng sẽ lập tức mừng rỡ trả lời ngay, dù Diệp Lan chỉ gửi một biểu tượng đi thì Giang Trì cũng có thể vừa kích động vừa hưng phấn đáp lại bằng cả một bài luận văn. Hôm nay thì sao?!

Diệp Lan cau kinh: Từng nói là từ nhỏ đã thích mình, vào nghề cũng vì ảnh hưởng của mình cơ mà... Đều là đối trá cả à?! Thần tượng gửi tin mà cũng không trả lời à? Người hâm mộ nhà nào lại dám làm càn thế hả?!

Cách đó không xa, người đại diện của Diệp Lan đang nghe điện thoại, cứ lảm rảm mãi không biết nói gì, Diệp Lan bực bội, ném kịch bản qua một bên.

Diệp ảnh đế có khuôn mặt khiến trời xanh cũng muốn giành cơm ăn, lúc giận lên cũng không sao ghét được, hàng mi nhú chặt lại thành một vệt tuấn tú mê người khác, người đại diện đưa mắt đổ dành anh, đứng lên đi ra xa một chút, tránh khỏi cơn sự tử may mắn lắm mới không nổ tung này.

Diệp Lan lại nhặt lên nhìn nhìn, cảm thấy tin mới gửi giống tán gẫu quá, thiếu chính thức, vẫn phải gọi một cú.

Giang Trì tuổi nhỏ, da mặt mỏng, vừa gặp chuyện đó, đang bị chĩa mũi dùi, ngại không liên lạc với mình, Diệp Lan có thể hiểu.

Mình vào nghề mười năm rồi, đi mưa về gió, có loại mưa bão nào mà chưa từng gặp đâu? Chẳng việc gì phải cau gắt với trẻ con, thiếu chín chắn lắm.

Diệp Lan nghĩ vậy rồi cầm điện thoại lên, gọi trực tiếp cho Giang Trì...

Khóa máy.

Lửa bén phụt phụt phụt trong lòng Diệp ảnh đế, nếu không phải người đại diện vẫn chưa đi thì anh đập di động rồi.

Diệp Lan nghẹn cơn tức trong bụng, hít sâu vài hơi, rốt cuộc cũng không nén được, tung chân đá vào sofa.

“Sao vậy Diệp Lan?” Người đại diện cười bồi, thảng trước Diệp Lan mới nhận giải Nam chính xuất sắc nhất, bên đầu tư phim mới rất biết điều, nương theo dòng nước ấy, hai bên tương tác với nhau, khen cho toàn thân người đại diện đều thấy thư thái, “Đọc kinh bản xong rồi?”

Diệp Lan vô cảm: “Không đọc nổi.”

Trước mặt công chúng Diệp ảnh đế vĩnh viễn là quý ông hòa nhã khiêm nhường, chỉ một vài người biết, tính tình người này khó hầu hạ hơn ai hết, lắm việc nhiều năm như vậy người đại diện cũng quen rồi, mặt mày vui vẻ: “Sao vậy? Từ lúc này đã bực bội trong người, nói chị nghe nào.”

Diệp Lan nhướn mày, thản nhiên nói: “Giang Trì không trả lời em.”

Người đại diện cười gượng, “Không phải chứ... Bình thường gửi tin cho cậu cả ngày mà? Bình thường cậu gọi là đến, dù là mấy giờ thì cũng chỉ cần một cú điện thoại thôi mà...”

Người đại diện không nói còn đỡ, vừa dứt lời thì Diệp Lan cũng hét kiêu nổi, đập luôn di động.

“Phanh” một tiếng, điện thoại đáng thương được hóa kiếp, màn hình vỡ thành vô số mảnh.

Diệp Lan cười lạnh, “Một cú điện thoại là đến?”

Diệp ảnh để đá vàng chiếc đôn nhỏ trang trí trước mặt, vừa cởi áo vừa lên cầu thang, lên hồ bơi lộ thiên trên tầng mái bơi.

Người đại diện: “...”

Giang Trì là ai?

Lùi lại vài năm, đó là một diễn viên nhỏ xíu mới tốt nghiệp chưa ai biết tới. Nhờ diễn vai phản diện trong một bộ phim dân quốc hồi năm ngoái mà Giang Trì bỗng dưng lọt vào mắt quần chúng, rồi cứ thế mà nổi tiếng.

Hơn nữa còn nổi đến rầm rộ, công ty của Giang Trì chỉ thuộc dạng bình thường trong giới, trong tay chẳng có bao nhiêu nghệ nhân để lằng xê, cuối cùng có một người nổi tiếng, gần như dôn hết các nguồn tài nguyên cho cậu, nhờ vậy mà chưa đến một năm, Giang Trì đã nổi đình nổi đám thành cậu thịt tươi chạm vào bỏng tay.

Nguyên nhân công việc, người đại diện của Diệp Lan từng tiếp xúc với không ít người mới đột ngột nổi tiếng thế này, kiêu căng ngạo mạn có, bị lằng xê đến mất tỉnh táo có, đầu óc úng nước lâu năm không coi ai ra gì cũng có, nhưng Giang Trì lại khác.

Khi nổi đến mức vô lý, Giang thịt tươi vẫn rất khiêm tốn, thi thoảng ra ngoài tham gia hoạt động, gặp Diệp Lan, Giang thịt tươi chắc chắn sẽ là người đầu tiên đứng lên, lễ phép khách khí nhường chỗ thăm hỏi, chụp ảnh cũng tự giác nhích ra hai bên, hận không thể hóa thành phong nền. Khi không ai chú ý, hai mắt cậu ta cứ như là dính trên người Diệp Lan, người đại diện thậm chí còn từng phát hiện Giang Trì đứng xa xa, quay lưng về phía Diệp Lan chụp ảnh tự sướng, len lén làm một tấm “hai người trong một khung ảnh”.

Cái tấm ảnh “chụp chung” đó cũng không được cậu ta đăng lên weibo, có lẽ giữ làm của riêng rồi.

Quả thật đã phát huy vô cùng nhuần nhuyễn hai từ “đàn em” và “fan hâm mộ”.

Thời gian đó Diệp Lan căn bản không chú ý đến Giang Trì, gặp mặt thì chắc cũng chỉ thấy quen quen, còn không thể gọi tên.

Hai người chỉ mới chính thức tiếp xúc vào đầu năm nay, Diệp Lan nhận một bộ điện ảnh đồng tính, “Bên lẫn ranh”.

Diệp Lan nhận phim không nhìn thể loại, tâm lý biến thái, bệnh nhân tâm thần, sát thủ... Không có gì anh không dám nhận, đồng ý đóng phim này cũng chẳng phải vì tiền, ngoài sự đoán của mọi người, Giang thịt tươi lẽ ra phải đang tranh thủ “hốt bạc” lại nhận vai nam thứ phim này.

Nói là nam thứ, thật ra là phim có hai nam chính, chỉ là Giang Trì tự nhấn mạnh mãi nam chính là Diệp Lan thôi.

Trong phim hai người là người yêu dây dưa nhiều năm, trong đó còn có hai cảnh giường chiếu, mấy cảnh hôn. Lúc đó người đại diện không theo vào đoàn làm phim, không nắm rõ tình hình quay chụp lắm, chỉ biết sau khi quay xong bộ ấy, quan hệ hai người thân cận hơn nhiều, Diệp Lan càng lúc càng thích cậu đàn em vừa khiêm tốn vừa hiếu học này, thời gian còn quay phim thường xuyên dẫn cậu ta đi chơi, đóng máy rồi cũng hay hẹn gặp nhau.

Giang Trì rất biết thân biết phận, tuy quen thân với Diệp Lan hơn nhưng chưa từng quá trớn, không đăng weibo liên quan đến Diệp Lan, không khoe khoang quan hệ giữa mình và đại thần, không dựa hơi Diệp Lan. Chỉ có điều hơi bám Diệp Lan, thường xuyên liên lạc, còn lén đến thăm chỗ quay, mang theo canh mình tự nấu cho Diệp Lan mấy lần, làm những người khác phải chung sống với cơm hộp qua ngày trong đoàn phim ganh tị muốn chết.

Diệp Lan đặc ý phối phối thu hoạch sát ý của đồng nghiệp, ăn canh xong còn ôm Giang Trì nói dẫn cậu đi gặp đạo diễn và nhà sản xuất, Giang Trì lại hỏi hả nhân lúc Diệp Lan đi mặc áo lông mà ôm hộp cơm bỏ chạy, sau đó bị Diệp Lan gọi điện thoại mắng cho tới tím mặt mũi: “Vừa lúc phía sản xuất đang ở đây, nói mấy câu thì làm sao hả?! Có phải bắt cậu hầu rượu đâu, nói mấy câu cậu mất miếng thịt nào hả?! Chạy cái gì mà chạy?!”

Giang Trì cười hì hì, đổi giọng hỏi chừng nào em tới thăm nữa được, đại thiếu gia Diệp Lan cúi, lần đầu tiên làm việc tốt cho người khác mà bị quay lưng, tức tối tắt máy ném điện thoại. Làm Giang Trì hoảng hồn gọi liền mấy cuộc xin lỗi, lúc đó Diệp Lan đang tạo hình, không tiện nghe điện thoại, người đại diện nghe thay, mở loa, Giang Trì dè dặt xin lỗi, giọng áy náy nhỏ xíu, hết hồi lỗi lại nói ngọt, người đại diện còn nhũn cả người, nói chỉ Diệp Lan.

Giang Trì xin nghỉ để đến, lúc gọi điện đã lên tàu cao tốc rồi, nghe cậu nói rất có ý như nếu Diệp Lan còn giận thì lập tức quay đầu lại nhận lỗi với Diệp Lan, nửa đêm nửa hôm, đương nhiên Diệp Lan không ác độc như vậy.

Diệp ảnh để hừ hừ mấy tiếng lấy lệ rồi hết giận.

Sau lần đó, Diệp Lan vẫn thường gọi Giang Trì đi chơi, thi thoảng lúc xã giao uống say còn gọi Giang Trì đến đón mình, lúc Diệp Lan uống say không bao giờ lên xe người khác, người thân thiết mấy trong giới cũng không.

Nhưng thế mà lại yên tâm với Giang Trì.

Giang Trì thì luôn chịu kham chịu khổ, dù hôm đó mệt đến mấy, mấy giờ rồi, chỉ cần Diệp Lan gọi là lập tức gác chuyện đang làm lại, chịu cực chịu khó đưa Diệp Lan về nhà.

Người đại diện của Diệp Lan trước nay không can thiệp chuyện riêng, căn bản là không can thiệp nổi, bản thân chị cũng không xác định được Giang Trì từng ngủ lại chưa, khi chị bắt đầu nghi ngờ quan hệ của hai người thì có một tin sốc.

#Giang_thịt_tươi_đóng_Bên_lần_ranh_không_thù_lao_chỉ_để_được_cùng_giường_với_Diệp_đại_ảnh_để

Tới lúc đó người đại diện của Diệp Lan mới biết, bộ phim quay nửa năm trước Giang Trì không nhận được đồng cát sê nào.

Nhưng vậy thì chuyện cũng dễ giải thích hơn rồi, tuy Giang Trì đang nổi tiếng, nhưng cậu chưa từng kéo lợi nhuận cho bộ phim nào, cũng chưa có giải thưởng “cứng” nào, một cậu thịt tươi, bộ phim lớn mà lại có thành viên ngoài hạng A như thế vốn đã có chút miễn cưỡng.

Nhưng thực tế thì cậu cũng đang nổi, nếu tham gia thật thì thù lao sẽ không quá thấp, nếu Giang Trì thật sự không cần thù lao mà đóng “vì tình nghĩa”, đoàn làm phim chắc chắn bằng lòng.

Chứng cứ đưa tin quá xác thực, vô vọng đảo ngược tình thế, không chỉ vậy, mấy trang web mạng còn lần lượt đào ảnh Giang Trì “phát cuồng” Diệp Lan trong các sự kiện lên.

Một trang thậm chí còn chụp được ảnh Giang Trì đưa Diệp Lan về nhà, có điều bị công ty Diệp Lan ém xuống trước.

Hôm qua người đại diện của Diệp Lan nghe người biết chuyện nửa kể nửa báo là chuyện này do một đàn anh cùng công ty với Giang Trì làm ra, ghen lâu lắm rồi, chỉ chờ ngày bôi xấu Giang Trì đến chết.

Đang lúc nước sôi lửa bỏng, công ty của Diệp Lan không ngốc, không muốn mũi dùi hướng vào mình, lập tức khổng chế tất cả tin tức bất lợi cho Diệp Lan rồi bắt đầu bàng quan ngồi nhìn.

So ra thì công ty phim ảnh của Giang Trì không chống nổi, hai ngày rồi mà chẳng làm được gì hữu hiệu, trên mạng người mắng Giang Trì càng lúc càng nhiều, chuyện thật chuyện giả càng nói càng quá, dựa hơi, đào mỏ, cái gì cũng có.

Diệp Lan nghe tin lập tức liên lạc với Giang Trì, nhưng vào lúc này tên Giang Trì thường ngày gọi là tới lại...

Trên bờ hồ bơi tầng mái, Diệp Lan đeo kính mát, mặt đẹp trai sa sầm, vừa uống nước trái cây vừa nói lạnh băng: “Cậu ta bây giờ, lẽ ra phải lập tức chạy tới đây, khóc gọi ba ơi, nhờ tôi giải quyết hộ chuyện này chứ?”

Người đại diện cười xấu hổ, Diệp ảnh để niên thiếu thành danh, gia đình lại bề thế, bản thân muốn diễn xuất có diễn xuất, đòi ngoại hình có ngoại hình, đi bước nào thuận lợi rục rờ bước nấy, căn bản không hiểu được sự chật vật và khó xử của Giang Trì lúc này.

Người đại diện lấy sim trong xác điện thoại Diệp Lan mới đập ra cho vào điện thoại dự phòng, mở máy rồi đặt xuống cạnh hồ bơi cho Diệp Lan.

Diệp Lan liếc nhìn điện thoại mới, nghĩ nghĩ lại thấy không hạ mình nổi, bực bội cau mày, đang định đuổi người đại diện về thì người đại diện của anh thành khẩn báo cáo: “Không có tin nhắn mới.”

Mặt Diệp Lan tức khắc thâm đen.

Vài phút sau, Diệp Lan để ly nước xuống, hạ mình nói: “Bỏ đi... Cứ kéo dài mãi thế này cũng không được, cậu ta không bàn bạc với em, em tự giải quyết... Em đăng weibo.”

Diệp Lan nói rồi định cầm điện thoại, người đại diện vội ngăn lại.

Mấy năm nay Diệp Lan mới trầm tính hơn một chút, thời gian trước từng làm một việc rất vĩ đại, chia sẻ bài viết tiêu cực của nhà báo rồi bình luận “Mẹ nó rửng mỡ quá cũng đừng đặt điều về bố mày”, người đại diện cuống quá buột miệng, “Giang Trì không dễ gì mới được như hôm nay, cậu đừng kéo thêm anti cho cậu ấy!”

Diệp Lan ngẩn ra, nhớ tới tài giao tiếp giết ngàn quân địch chết tám trăm quân ta của mình, khụ một tiếng, ngưỡng ngấp lên tiếng: “Trách ai bây giờ? Cậu ta không nghe điện thoại của em! Loại tin tức tiêu cực này, đương sự ra mặt thanh minh là được, bây giờ cậu ta lại trốn em, điên rồi chắc?”

Người đại diện khổ tâm nói: “Cậu nghĩ lại tính cách cậu ấy xem... Làm sao mà còn mặt mũi gặp cậu. Nói ra thì... Lúc đó cậu ấy không lấy cát sê thật à? Vậy cậu ấy...”

Diệp Lan sững lại, lúc mới thấy tin anh cũng giật mình, vốn không tin mấy, nhưng thái độ của Giang Trì lúc này đã xác thực tin tức đó rồi.

Không nhận cát sê, bỏ nửa năm cho một bộ phim điện ảnh tuyệt đối không có khả năng được chiếu trong nước, mà phim ấy còn không phải để lăng xê cậu ta, ai cũng hiểu, tương lai người được nhận thưởng chỉ có đạo diễn và Diệp Lan.

Mục đích của Giang Trì là gì?

Thật sự như trong tin tức nói, chỉ vì cùng mình...

Diệp Lan nhớ đến cảnh giường chiếu đầu tiên của mình và Giang Trì, hơi nhột nhạt một chút.

“Diệp Lan? Diệp Lan?”

Người đại diện bất an nhìn Diệp Lan, bảo: “Cậu phải bình tĩnh một chút, cậu... cậu...”

“Yên tâm đi.” Diệp Lan nhớ tới cảnh tượng khi quay phim, liếm môi, bỗng dưng cười, “Gọi cho đạo diễn Ngụy giúp em, nói chuyện lần trước có quyết định rồi, em nhận, chỉ có một yêu cầu, để em chỉ định người đóng cùng.”

Người đại diện: “...”

Khoảng nửa tiếng sau, Giang Trì đang hận không thể tự chôn mình xuống không gặp mặt Diệp Lan nữa bị người đại diện đào ra khỏi nhà.

Giang Trì không mặt mũi gặp người đại diện, cúi đầu, nói nhỏ: “Chỉ tại em cứng đầu, em tình nguyện chấp nhận mọi quyết định của công ty...”

“Cậu nói gì vậy?!” Người đại diện của Giang Trì bị người ta cười nhạt mấy ngày, vốn đang giận, bây giờ đắc chí rồi, cười ha hả nói: “Biết công ty vàng bạc đá quý XX không? Nhân hiệu siêu lớn! Năm nay bọn họ quay một quảng cáo tuyên truyền lợi ích cộng đồng tên Tình yêu không ranh giới, vai diễn cặp đồng tính nam họ chọn cậu! Cậu! Cậu đó!”

Giang Trì ngơ ngác: “Hả?”

Người đại diện của Giang Trì kích động dấm lên vai cậu một cái, hưng phấn nói tiếp: “Quan trọng nhất! Biết người đóng vai người yêu đồng tính của cậu là ai không? Là Diệp! Lan! Diệp ảnh đế!!! Diệp Lan!!!

Hơn nữa cho chính Diệp Lan yêu cầu đó!! Để coi bây giờ ai dám nói cậu đu bám nữa khừa khừa khừa khừa khừa khừa khừa khừa ...”

Giang Trì ngó ra một lúc rồi mặt lập tức đỏ bừng lên.

A a a a a a a a bây giờ cậu đâu có mặt mũi nào gặp Diệp Lan a a a a a a a...

2. Chương 2

Dù có bận khoản đến mấy Giang Trì cũng phải nhận vai này, nếu không chưa kịp nói tới Diệp Lan, không chừng người đại diện đã ăn tươi cậu trước rồi.

“Chừng nào gặp Diệp Lan phải xin lỗi ngay, đừng để Diệp ảnh để hiểu lầm, bây giờ dân mạng ai cũng nghĩ cậu dựa hơi Diệp Lan, cậu phải nói cho rõ ràng, nếu không anti của cậu chưa kịp ra tay thì fan của Diệp ảnh để đã bóp chết cậu rồi.” Người đại diện của Giang Trì đưa cậu đến trường quay, ngồi trên xe lái nhải dặn dò, “Thành khẩn một chút, mặt mũi là gì chứ, chỉ cần Diệp Lan không giận cậu, ra mặt thanh minh vài câu thì chuyện này sẽ qua thôi, nghe chưa hả?”

Giang Trì mấp máy môi, im lặng một lát mới nói được: “Chuyện em gây ra không thể bắt anh ấy dọn dẹp được.”

“Cho nên cậu cố ý tránh cậu ta?! Đầu óc cậu bị sao vậy?! Nếu cậu ta không muốn dọn dẹp thì có đưa cậu vào chiến dịch này không?” Người đại diện của Giang Trì thực hận sao tới mãi cậu chẳng thành thép, “Giang thật tươi! Tỉnh lại đi, nếu Diệp Lan không lên tiếng thì cậu nghĩ nhân vật này vẫn sẽ là của cậu à?! Người ta muốn mời Diệp Lan thôi, còn cậu là hàng tặng kèm, hàng tặng kèm đó!! Hiểu không?!”

Giang Trì rầu rĩ trả lời: “Hiểu.”

Người đại diện của Giang Trì sắp tức chết, lúc trước Giang Trì lên công ty nhận diễn không công bộ phim đó anh ta cũng bị mắng lây, may mà Giang Trì biết điều, tự bỏ tiền túi trả tiền phạt vi phạm hợp đồng cho công ty nên áp lực anh ta phải chịu cũng nhẹ bớt, rồi quan hệ của Giang Trì và Diệp Lan càng lúc càng tốt, người đại diện thấy thế cũng không tệ, không ngờ còn chưa kịp hưởng chút lộc nào của Diệp Lan đã gặp chuyện này.

“Cho nên! Lát nữa đi xin lỗi Diệp đại ảnh để tử tế cho anh! Anh mặc kệ không biết cậu dùng cách nào! Khóc lóc quỳ lạy gì cũng được!” Lần đầu người đại diện gặp kiểu nghệ sĩ lạc loài thế này, tức muốn nổ phổi, rít gào: “Cứ nói mấy hôm nay cậu không được khỏe, sốt hồng cả đầu rồi mới không liên lạc với cậu ta! Sẵn tiện cảm ơn người ta cho tử tế luôn!”

Mỗi lần Giang Trì nhớ lại tin mình đóng phim không cát sê là lại đỏ mặt tía tai, chưa kịp xuống xe đã mất hồn, lát nữa mà gặp Diệp Lan...

Giang Trì tới rất sớm, là người đầu tiên có mặt, tới trường quay thì phải chào hỏi đạo diễn trước. Khách sáo với nhau vài câu rồi được dẫn vào phòng trang điểm.

Người đại diện đi tạo quan hệ với người ta rồi, Giang Trì hít sâu một hơi, cười với thợ trang điểm, do dự muốn hỏi khi nào Diệp Lan đến.

Phó đạo diễn theo vào phòng trang điểm, áy náy nói: “Phòng này lạnh quá... Thật ngại quá, Giang Trì, bắt cậu đến sớm thế này, cậu cũng biết, lịch trình của Diệp ảnh để rất kín, phía chúng tôi phải điều chỉnh theo thời gian của cậu ấy nên hơi sát sao.”

Giang Trì vội lắc đầu, “Không sao không sao, phải vậy mà.”

Chuyện Giang Trì đóng phim không cát sê để tiếp cận Diệp Lan đã nổi đình nổi đám, phó đạo diễn chọn rợn trong lòng, muốn hỏi mà không dám, định nói lại thôi, thăm hỏi vài câu thì ra ngoài.

Giang Trì nhạy cảm nhận ra ánh mắt tò mò của những người xung quanh, thấp thỏm bất an... Lát nữa gặp Diệp Lan phải làm sao bây giờ? Nghe lời người đại diện đi năn nỉ Diệp Lan chắc chắn không được rồi, nhưng vẫn phải xin lỗi, từ khi xảy ra chuyện, cậu chỉ mới nói với Diệp Lan ba chữ em xin lỗi, thấy chẳng chút thành ý nào cả.

Cặp đồng tính nữ quay trước, trong nắng sớm mong manh, hai ngôi sao nữ mặc áo cưới, thề ước, hôn nhau.

Giang Trì ngồi xa xa nhìn, vừa nghĩ ngợi lung tung vừa đọc kịch bản, mà căn bản là chẳng đọc được gì.

Giang Trì muốn xem thử mấy giờ rồi, móc điện thoại ra mới biết mình vẫn tắt máy, mở máy lên, một tin Diệp Lan gửi nằm trong mục Nhắc nhở quan trọng.

Giang Trì thót tim, nuốt nước bọt, nhẹ tay bấm mở tin.

Diệp Lan: Dậy chưa?

Ngoại trừ những lần Diệp Lan gọi tới “nhặt xác”, đây là lần đầu Diệp Lan chủ động liên hệ cậu.

Nếu không phải đang gặp chuyện, chỉ mỗi tin nhắn này thôi cũng đủ cho Giang Trì hưng phấn tới sang năm.

Cảm xúc Giang Trì rất hỗn tạp, đang do dự không biết làm sao thì phía trước bỗng xôn xao, Diệp Lan đến rồi.

Diệp ảnh để đeo cái kính mát với kích cỡ chỉ hận không thể che lấp cả khuôn mặt, lạnh lùng vô cảm, vừa cúi đầu nhìn điện thoại vừa dẫn cả đoàn trợ lý lẫn nhân viên mười mấy người vây quanh vào phòng trang điểm riêng.

Giang Trì nhìn từ xa, xấu hổ không dám qua, cậu cầm điện thoại lên, đột nhiên lại luống cuống, suy nghĩ mãi mới trả lời: Xin lỗi em mới thấy tin nhắn, nếu là hôm nay thì đã dậy rồi. Em tới trường quay rồi, cũng thấy anh rồi... Anh mặc ít quá, sao không mặc áo lông? Anh mới sợ cảm lạnh mà? Xe đưa đón có chạy vào trong không, đi vào đây mất một quãng xa, trợ lý của anh...

A a a a a a...

Giang Trì phát rồ, lần nào cũng vậy!!! Cứ trả lời nam thần là được không kiềm được viết quá chùng chừ! Ngủ gật muốn chết chưa nói, có khi Diệp Lan cũng chẳng muốn đọc á á!!!

Giang Trì bực bội cào tóc một lúc, rồi tự xóa hết mấy câu lải nhải của mình.

Cậu cố gắng khống chế số lượng chữ, châm chước mãi, thận trọng chọn lọc từ trả lời: Xin lỗi, em mới thấy tin của anh. Em đến trường quay rồi.

Trong phòng trang điểm, Diệp ảnh để ngồi trên ghế, mí mắt nhắm đôi môi mỏng, còn chẳng buồn tháo kính, toàn thân tỏa áp lực cấm người lạ đến gần.

Lúc này Giang Trì thấy mình rồi chứ nhỉ! Vậy mà dám không chạy tới!

Cậu ta định tạo phản hả?!

Lúc quay “Bên lằn ranh”, lần nào Diệp Lan đến trường quay Giang Trì chắc chắn sẽ là người đầu tiên chạy đến, vụng về chào hỏi vài câu, rồi hỏi có thể tập diễn với anh không, nếu không được thì tập với trợ lý của Diệp Lan, Diệp Lan đứng xem thôi cũng được.

Mới mấy tháng, không tập diễn nữa à?

Phó đạo diễn theo đến, thấy sắc mặt Diệp Lan không được ổn liền cười làm lành: “Phía đạo diễn Ngụy đã bắt đầu rồi, ông ấy nghe nói anh Diệp đến nên bảo tôi đến xem sao, hôm nay thời tiết không được tốt, anh Diệp nghỉ ngơi một lúc, khi nào thấy được thì tôi sẽ gọi thợ trang điểm đến.”

Diệp Lan tháo kính, nhìn phó đạo diễn bằng khuôn mặt vô cảm.

Phó đạo diễn: “...”

Áp lực trong phòng trang điểm nặng thêm...

Phó đạo diễn cắn răng bấm bụng, đang định nói gì thì điện thoại Diệp Lan reo.

Diệp Lan liếc mắt nhìn, sắc mặt sáng sủa hơn chút.

Phó đạo diễn lập tức tận dụng cơ hội: “Anh Diệp chờ một lát, đạo diễn Ngụy xong việc sẽ đến giải thích kịch bản.”

Diệp Lan tiện tay vút điện thoại lên bàn, uể oải nói: “Được.”

Bên này, Giang Trì chờ mãi không thấy Diệp ảnh để trả lời, nhưng Diệp Lan vẫn thường không trả lời cậu, cậu cũng chẳng vì chuyện này mà xuống tâm trạng, chỉ lo lắng không biết phải giáp mặt xin lỗi thế nào đây, cậu tự thôi miên mấy trăm lần, dồn đủ dũng khí... lại không đủ gan gõ cửa phòng trang điểm của Diệp Lan.

Mà nhóm quay cặp đồng tính nữ lại có chút sự cố, cảm xúc của hai diễn viên không đúng lắm, bất ngờ trì hoãn thời gian, Giang Trì đi tới đi lui không biết làm sao, lúc đang đọc kịch bản ngoài hành lang thì gặp Diệp Lan đang đi thẳng tới.

Diệp Lan vẫn chưa trang điểm, nhưng người này được trời cao ưu ái, không cần điểm tô gì đã đẹp trai đến sáng lóa, tóc vuốt bừa lên, hai tay đút trong túi quần, đi giữa hành lang mà hiệu quả chẳng khác gì trên sàn diễn.

Diệp Lan sải từng bước tới phía Giang Trì, mặt Giang Trì đỏ phừng, cậu bối rối chỉnh sửa quần áo, còn chưa kịp vuốt đến tóc thì Diệp Lan đã tới trước mặt.

Giang Trì căng thẳng hít thở sâu, vừa mở miệng thì Diệp Lan bước vụt qua sát người cậu, đi mất.

...

Từ đầu tới cuối không hề nhìn Giang Trì lấy một cái.

Diệp Lan đi xa một khoảng rồi Giang Trì mới nhận ra chuyện gì vừa xảy ra.

Giang Trì vô thức vắn vắn ngón tay, ngây ra một lúc rồi về phòng trang điểm của mình.

Diệp Lan bắt đầu chiến tranh lạnh đơn phương với Giang Trì.

Gặp Giang Trì làm như không thấy, không nói chuyện với Giang Trì, lúc đạo diễn giải thích kịch bản cho hai người, mắt Diệp Lan không hướng về đạo diễn thì nhìn cuốn kịch bản của mình, suốt quá trình mặt lạnh buốt, từ đạo diễn đến trợ lý, ai cũng bị Diệp ảnh để làm rét run không dám nói nhiều.

Giang Trì như ngồi thảm chông, cậu không chắc lý do gì Diệp Lan lại giận, nếu thật sự hiểu lầm mình lợi dụng anh ấy thì lẽ ra đâu có chuyện hôm nay, nhưng nếu muốn hỗ trợ cậu gỡ thị phi, thì với thái độ hiện nay... Anh ấy hối hận rồi sao?

Giang Trì nghĩ ngợi mãi, càng nghĩ càng thấy không làm sao cho phải được, nếu không phải chưa xác định được suy nghĩ của Diệp Lan, sợ anh giận hơn thì cậu đã giả bệnh nói không diễn nữa rồi. Rồi khỏi đây, tránh để Diệp Lan thấy mình rồi lại khó chịu.

Đạo diễn không biết giữa hai người có chuyện gì, chỉ biết trong bầu không khí này tuyệt đối không thể khởi quay, đạo diễn lúng túng gợi chuyện: “Vây... Giang Trì, mặt cậu hơi tái, dặm lại đi.”

Giang Trì vội đứng lên đi theo chuyên viên trang điểm.

Giang Trì đẩy cửa vào phòng trang điểm, hơi ẩm bên trong lập tức ôm lấy cậu, khiến Giang Trì cong hết tay chân dễ chịu hơn rất nhiều.

Thợ trang điểm chà tay, cười nói: “Diệp ảnh để tốt thật, tôi mới nghe anh ấy nói với nhân viên, bảo mang hai cái quạt sưởi từ phòng trang điểm của anh ấy sang chỗ cậu, đúng là ấm áp hơn nhiều... Tôi lạnh tay cũng không sao, nhưng nhiệt độ quá lạnh hiệu quả trang điểm không được tốt. Mà bọn họ cũng thật là, chỉ biết chuẩn bị cho Diệp ảnh để, không biết lo cho cậu...”

Giang Trì ngây ra nhìn hai chiếc quạt sưởi chạy vù vù trong phòng trang điểm của mình.

Thường điều kiện ở trường quay không được tốt, vì toàn chỗ đi thuê, hạ chí đông chí không chết rét thì chết khát, vào mùa đông, những trợ lý tinh ý sẽ chuẩn bị những thứ này, thiết bị tuy hơi cũ nhưng rất hữu dụng.

Hôm nay Giang Trì không dẫn trợ lý theo, đương nhiên không ai thu xếp cho cậu, không ngờ Diệp Lan lại...

Máy sưởi nhỏ nhỏ không biết công suất bao nhiêu mà lại tốt quá, không cần thận sưởi ấm cả trái tim Giang Trì.

Trái tim non nớt ngô nghê của Giang Trì cuối cùng cũng thông suốt chút ít, phần nào hiểu được tại sao Diệp Lan lại giận, sao lại không để ý tới cậu.

Diệp Lan mới lơ mình nửa ngày, mình biến mất suốt hai ngày, Diệp Lan anh ấy...

Giang Trì không kịp chờ thợ trang điểm dặm phần lại đã cầm điện thoại lên, trình trọng soạn tin nhắn, gửi đi.

Bên kia, điện thoại Diệp ảnh để reo, Diệp Lan cúi đầu nhìn, khuôn mặt căng cứng suốt mấy tiếng đồng hồ cuối cùng đã tan băng, hé lộ nụ cười nhẹ khó mà nhận thấy được.

Giang Trì: Anh... Xin lỗi, em sợ anh ghê tởm em nên mới không dám liên lạc với anh.

Giang Trì: Em sai rồi, không nên trốn anh.

Giang Trì: Anh đừng không nhìn tới em.

Diệp Lan sửa tư thế ngồi trên ghế cho thoải mái, bấm mấy chữ: Sau này gặp chuyện còn trốn nữa không?

Bên kia tức tốc trả lời: Không trốn nữa! Không bao giờ trốn nữa... Em thấy máy sưởi trong phòng trang điểm rồi, ấm lắm! Anh trong phòng anh có mấy cái? Chia cho em hai cái anh có bị lạnh không? Thật ra em không sợ lạnh mấy, em chuyển về cho anh nha? Em thấy hôm nay anh mặc đồ mỏng lắm, sao anh không mặc áo lông? Anh nói sợ cảm lạnh mà...

Diệp Lan nhìn Giang Trì lải nhải quan tâm mình, sáng khoái cả người, anh ngẩng đầu, hào phóng cho đạo diễn nụ cười ấm áp gió xuân, “A? Ngài mới nói gì vậy? Tôi không chú ý nghe, nói lại từ đầu đi...”

Đạo diễn: “...”

Thôi kệ, ông thần này vui là được rồi, đạo diễn chịu thương chịu khó nói lại từ đầu, Diệp Lan ngẩng đầu nhìn ra ngoài, cứ đứng ngồi không yên, “Chờ Giang Trì qua rồi nói cũng được... A đúng rồi, có cảnh giường chiếu không?”

Đạo diễn sắc, lao lực đáp: “Ngài yên tâm, không, không có...”

Diệp Lan có vẻ chán, “Không hả? Ai viết kịch bản vậy? Có làm được không, không được thì bên tôi có tổ viết chuyên nghiệp đây...”

Đạo diễn sống dở chết dở: “Không, không cần làm phiền đâu...”

3. Chương 3

Tâm trạng của Diệp ảnh để rất tốt, tốt đến độ anh đồng ý quay thêm mấy cảnh giường chiếu.

Nhưng ngặt nỗi đây là tuyên truyền vì lợi ích cộng đồng, mục đích chính là nói lên rằng tình yêu đồng tính và dị tính không có gì khác biệt, không thể chiếu mấy cảnh quá nóng bỏng.

Diệp ảnh để tư tưởng đủ thứ mà không biết triển khai vào đâu, hơi tịch mịch một xít.

Cũng may, còn một cảnh hôn cho anh phát huy.

“Lát nữa Giang Trì lau bọt trên cằm Diệp ảnh để, rồi Diệp Lan cúi xuống hôn Giang Trì, ừm...” Đạo diễn lui lại vài bước, nhìn quanh rồi chần chừ nói: “Sau lưng Diệp ảnh để là gương, có thể hơi khó lấy góc ướm...”

“Ướm gì mà ướm?” Diệp Lan hơi cau mày, “Đưa tôi kẹo cao su...”

Đạo diễn phó đạo diễn quay phim ánh sáng và trợ lý đang hóng chuyện: “...”

Tất cả mọi người có mặt ở trường quay bị sự chuyên nghiệp của Diệp Ảnh để chinh phục.

Vành tai Giang Trì tươi đỏ bừng.

Trợ lý của Diệp Lan đưa kẹo cao su cho, Diệp Lan lấy hai viên cho vào miệng, nhai nhai rồi nhồm nhoàm nói với đạo diễn: “Ngài nói tiếp đi.”

Đạo diễn: “Ồ... À phải rồi, Giang Trì lau bọt cạo râu trên cằm Diệp Lan đi, rồi không cần nhìn nhau, cứ trực tiếp hôn, thoải mái một chút, không cần phải cố hôn, cứ tự nhiên một chút là được...”

Đạo diễn lải nhải mãi không ngừng, Giang Trì nhân lúc không ai chú ý, nghiêng người đỏ mặt gọi trợ lý cá nhân của Diệp Lan qua xin hai viên kẹo cao su.

Giang Trì lén cho kẹo vào miệng, chột ngược lên, nhìn qua bờ vai rộng của đạo diễn, thấy Diệp Lan đang nửa cười nửa không nhìn mình.

Đôi mắt đào hoa của Diệp Ảnh để cong lên, đầu óc Giang Trì bỗng trống không.

Phòng nền cảnh một đã dọn xong, trong phòng tắm kiểu Âu, bảy tám cái quạt sưởi chạy vù vù trong góc mù, Diệp Ảnh để chuyên nghiệp lập tức cởi áo không nói tiếng nào, còn tháo hết nút sơ mi, phô bày cơ bụng rõ từng nét mà không quá vạm vỡ.

Phụ trách tạo hình tiến tới vò rối tóc Diệp Lan, ra hiệu xong với đạo diễn, Diệp Lan thả lỏng tựa vào bồn rửa mặt, điều chỉnh cảm xúc, nhắm mắt, nâng cằm, tư thế lười lười, chớp mắt đã biến thành con mèo đang lười biếng nằm ườn.

Giang Trì đã sớm được lĩnh giáo bản lĩnh một giây nhập vai của Diệp Lan, không kinh ngạc mấy, chỉ vài cô gái trong trường quay bị sự gợi cảm khó tả của Diệp Ảnh để làm đỏ mặt.

Giang Trì hít sâu, cởi áo lông, phụ trách tạo hình bước tới kéo sơ mi của cậu xuống khuỷu tay, chỉ cởi nút áo trên cùng.

Phụ trách tạo hình lại quay sang bôi chút bọt cạo râu lên cằm Diệp Lan, để trông như vừa cạo râu xong, Diệp Lan dùng ngón cái quét bọt dính trên khóe môi, nhìn Giang Trì.

Giang Trì cảm khăn lông, hít sâu hai hơi, quay đầu ra hiệu sẵn sàng cho đạo diễn.

“Tình yêu không ranh giới màn hai cảnh một lần một! Action!”

Ngay sau tiếng action, ánh mắt Diệp Lan dịu dàng hẳn, Giang Trì ngừng thở một giây, dè dặt lau bọt cạo râu trên cằm Diệp Lan.

Hai người chỉ mới làm lạnh chưa được nửa tiếng.

Trong lòng Giang Trì vừa thấy nhẹ nhõm vì được tha thứ, lại vừa bất an lo được lo mất.

Nhấn tin làm lạnh với nhau xong vẫn chưa thể gặp riêng để xin lỗi Diệp Lan tử tế được.

Giang Trì ít nhiều vẫn có chút sợ Diệp Lan...

Sợ mình không cẩn thận lại làm Diệp Lan không vui.

Chiến tranh lạnh quá đáng sợ, trải nghiệm Diệp Lan không hề nhìn cậu, trực tiếp bước thẳng qua, có thể nào Giang Trì cũng không bao giờ muốn cảm thụ lại lần nữa.

Từ sau khi bộ phim điện ảnh trước đóng máy, đây là lần đầu Giang Trì tiếp xúc với Diệp Lan ở cự ly gần, Giang Trì nói thầm trong lòng, nhất định phải diễn cho tốt, nhất định phải diễn cho tốt, người trước mắt là Diệp Lan...

Diệp Lan khép hờ mắt, đột nhiên choàng tay ôm eo Giang Trì, kéo vào lòng mình.

Giang Trì: “!”

Không chờ Giang Trì lau hết chỗ bọt cuối cùng, Diệp Lan bỗng cúi đầu hôn cậu.

Đồng tử Giang Trì nở rộng.

Vừa rồi...

Hình như...

Đạo diễn...

Không có nói...

Phải hôn sâu...

Giang Trì cảm nhận rõ ràng đầu lưỡi trơn mềm của Diệp Lan liếm dọc theo kẽ môi mình.

Ầm...

Pháo hoa nổ tung trong đầu Giang Trì, động tác không khỏi cứng lại.

Diệp Lan buông Giang Trì ra, khẽ nhún mày, “Sao mất tự nhiên quá vậy?”

“Cắt!”

Đạo diễn toát mồ hôi, thật ra ông thấy cảnh vừa rồi cũng được, Giang Trì không để sự kinh ngạc lộ ra mặt, động tác chỉ khựng lại nửa giây, thật ra vẫn dùng được...

Nhưng Diệp ảnh để không hài lòng, đương nhiên không thể thông qua.

Mặt Giang Trì đỏ bừng, cúi đầu xin lỗi, “Xin lỗi xin lỗi, vừa... vừa rồi em chưa nhập vai.”

Diệp Lan bắt bẻ: “Chưa nhập vai hay là tôi không thể khiến cậu nhập vai?”

“Em em em! Là tại em.” Giang Trì luôn mồm xin lỗi, tay chân luống cuống quơ quào, “Xin lỗi xin lỗi...”

Bị Diệp ảnh để hôn sâu!!! Cậu vẫn giữ được dáng vẻ như lúc này là đã giỏi lắm rồi!!!

Diệp Lan mím môi, bình thản nói: “Làm lại đi.”

Cái cằm trơn láng của Diệp Lan lại bị bôi bột cạo râu, Giang Trì ngại ngần nói: “Xin lỗi... Lần này em sẽ cố gắng tự nhiên, không để anh bị NG nữa.”

“Tốt nhất là vậy...” Giọng Diệp Lan rề rề.

“Tình yêu không ranh giới màn hai cảnh một lần hai! Action!”

Giang Trì điều chỉnh tâm trạng, dịu dàng lau bột cho Diệp Lan, lần này cậu vào vai rất nhanh, ánh mắt biểu cảm đều chính xác, Diệp Lan lại không chịu chờ Giang Trì lau xong, một tay nắm tay Giang Trì, tay kia đỡ sau lưng cậu, cúi đầu hôn môi Giang Trì.

Diệp Lan liếm nhẹ lên môi Giang Trì, biểu hiện không mấy thâm tình, nhưng từ ánh mắt thoáng thay đổi và động tác của anh, quần chúng vây xem xung quanh vẫn thấy được, anh yêu Giang Trì rất sâu đậm.

Hai nhân viên trường quay len lén ghé tai: “Nghe nói khi hai người này quay Bên lần ranh Diệp Lan cưng Giang Trì lắm, thường đích thân tập diễn cho cậu ấy...”

“Suyt...”

Diệp Lan buông Giang Trì ra, nghiêng mặt lại tìm đến đôi môi cậu, Giang Trì hơi chần chừ, Diệp Lan trực tiếp đẩy cậu ra.

Giang Trì/ đạo diễn: “...”

Diệp Lan lấy khăn lông lau mặt, giọng bình tĩnh: “Thật ngại quá, quên mất trên má trái của tôi còn dính bột.”

Quay phim cười xấu hổ: “Không... Không sao, quay không tới bên đó.”

Diệp ảnh để gọi phụ trách tạo hình: “Làm lại đi.”

“Tình yêu không ranh giới màn hai cảnh một lần ba! Action!”

...

Diệp Lan: “Xin lỗi, có một cọng tóc mái của Giang Trì rơi xuống... Đâm vào mắt tôi, khó chịu.”

“Tình yêu không ranh giới màn hai cảnh một lần bốn! Action!”

...

Diệp Lan: “Tôi quên ôm eo cậu ấy... Động tác không đúng.”

“Tình yêu không giới hạn màn hai cảnh một lần năm! Action!”

...

Diệp Lan: “A, tai Giang Trì hơi đỏ nhỉ? Trông ngốc quá, không hôn nổi nữa.”

Đạo diễn: ...

Tuổi đạo diễn Ngụy lúc vào nghề cũng không trẻ mấy, nhưng với kinh nghiệm có hạn trong mười năm hành nghề, ông cũng từng nghe nói có người khi quay phim vì thù riêng mà cố ý NG nhiều lần ở những cảnh “bạt tai”, “hắt cả chậu nước lạnh lên người”, “hắt rượu lên mặt” để hành hạ đối phương.

Nhưng ngôi sao lớn như Diệp ảnh để dùng cảnh hôn dịu dàng say mê thế này để sỉ nhục diễn viên đồng tính đóng cùng... thì đúng là... lần đầu mới thấy.

Không chỉ mình đạo diễn có kinh nghiệm quay phim phong phú.

Bị NG bấy nhiêu lần, chậm chạp như Giang Trì cũng biết Diệp Lan cố ý hành mình.

Nếu không nhờ lớp trang điểm có khả năng che phủ quá tốt thì bây giờ mặt Giang Trì đã đỏ đến không thể quay tiếp nổi rồi... Đỏ đến phát sốt rồi!

Diệp Lan vẫn cứ thờ ơ, Giang Trì xấu hổ nhìn nhìn đạo diễn, nhân lúc nhân viên công tác chỉnh tấm sáng, cậu chạy tới chỗ Diệp Lan, đỏ mặt cầu xin: “Anh...”

Diệp Lan cố kéo khóe môi nhếch cao xuống, thâm hô không ổn, mấy ngày không gặp, bản lĩnh làm nũng của nhóc con này tăng lên rồi.

Nhưng vừa rồi Giang Trì đã gọi anh trong tin nhắn rồi, Diệp Lan hơi lờn đờn, không còn dễ mềm lòng như trước, anh liếc nhìn Giang Trì, trong đầu nghĩ bây giờ cậu gọi ba cũng không ích gì nữa đâu.

Diệp Lan lạnh giọng nói: “Hử?”

Giang Trì chấp tay chữ thập, cầu xin: “Anh... cho, cho em qua đi mà, còn đến mấy cảnh nữa.”

Diệp Lan vắn nắn chai nước suối uống vài ngụm, phì cười, “Bảo tôi cho cậu qua là sao, bản thân cậu diễn quá cứng, làm tôi không nhập vai được, trách ai? Mặt anh đây bị cậu lau tới bóng luôn rồi, không chừng sau này không mọc lông được nữa, tôi biết trách ai đây?”

“Còn nữa...” Diệp Lan hơi nheo mắt, “Ý cậu mới nói là sao? Cậu nghĩ tôi cố ý làm cậu NG?”

“Không có không có không có!” Giang Trì vội lắc đầu, cậu xấu hổ không ngẩng lên nổi, chỉ biết lặp đi lặp lại: “Sau cảnh này còn mấy cảnh nữa... Lịch của anh kín lắm mà...”

Diệp Lan đóng nắp chai nước, vô cảm nói: “Cậu lo xa nhỉ... Cậu!”

Giang Trì túm lấy cổ tay Diệp Lan.

Giang Trì nuốt nước bọt, đỏ mặt khẩn thiết nói: “Lần... lần này nhất định em sẽ không cứng người, anh... cho em qua được không?”

Diệp Lan cúi đầu nhìn bàn tay Giang Trì đang nắm tay mình, cảm thấy có một tẹo thỏa mãn.

Diệp Lan chưa kịp trả lời thì ánh sáng đã chỉnh xong.

Diệp Lan tránh nhẹ khỏi tay Giang Trì, lại tựa vào quây rửa mặt.

“Tình yêu không ranh giới màn hai cảnh một lần bảy! Action!”

Giang Trì lau nhẹ bọt trên mặt Diệp Lan, khi Diệp Lan choàng tay ôm thì cậu tự động tiến tới nửa bước.

Diệp Lan huyết sáo trong lòng, cúi đầu hôn môi Giang Trì...

Diệp Lan: “!”

Giang Trì đi trước Diệp Lan một bước, lách lưỡi vào giữa môi Diệp Lan.

Nhịp tim của Diệp Lan lập tức nhanh hơn vài nhịp.

Giang Trì gần như dồn hết dũng khí của cả đời, thậm chí cậu còn nghĩ không biết sau khi đạo diễn hô cắt Diệp Lan có đánh mình không... Nhưng bây giờ không nghĩ được nhiều thế, dù sao cũng đã làm liều rồi, liền...

Lần tiếp theo được hôn Diệp Lan không biết phải tới năm nào tháng nào.

Giang Trì liếm nhẹ hàm trên của Diệp Lan, thở thật khẽ, ánh mắt cố chấp mà thâm tình.

Diệp Lang: Nhóc con này...

Diệp Lang xoa eo Giang Trì, dùng mu bàn tay chạm môi, ánh mắt thoáng vẻ thỏa thuê.

Đầu Giang Trì thấp đến như hận không thể cắm xuống đất, mắt nhìn chằm chằm vào mũi chân, không dám nhìn ai.

Đạo diễn xem lại trên màn hình, ra hiệu Ok: “Được rồi!”

4. Chương 4

“Đồn đãi bịa đặt, không có gì để nói.”

Trong màn hình, Diệp ảnh đế tươi cười rạng rỡ, “Hôm nay tôi và Giang Trì mới làm việc chung, sao mà không hợp được chứ... Ủm, có hẹn lát nữa đi uống.”

Diệp Lan cười đến là xán lạn, “Thật ra bình thường tôi NG nhiều hơn cơ ha ha ha ha... Nhưng Tiểu Trì rất chuyên nghiệp, tôi NG bao nhiêu lần cũng điều chỉnh trạng thái để phối hợp được, diễn chung với cậu ấy rất thoải mái...”

Diệp ảnh đế nhìn một cô phóng viên, nghiêm mặt nghe cô hỏi xong thì cười dịu dàng: “Lúc đóng phim ở chung gần nửa năm, con người cậu ấy thế nào tôi rất rõ ràng, xin mọi người đừng vì mấy tin đồn ác ý điều khiển dư luận mà đẩy tôi vào chỗ người bị hại, tôi không muốn trở thành công cụ trong tay kẻ cố ý bôi xấu cậu ấy sau cánh gà, hy vọng người hâm mộ của tôi cũng đừng như vậy.”

Diệp ảnh đế nói rồi nháy mắt với ống kính, cười sáng tươi ấm cả lòng: “Phải ngoan đó nha.”

Các nữ phóng viên đứng gần ống kính nô nức bịt mũi cầm máu.

...

Giang Trì đắm ngực, say mê ôm điện thoại, xem lại video đoạn phỏng vấn khi Diệp Lan vừa rời phim trường lần thứ một trăm.

Trong màn hình điện thoại nhỏ bằng lòng bàn tay, Diệp Lan giọng nhẹ nhàng, ánh mắt ôn hòa, vàng sáng thần thánh tỏa ra sau lưng, hoàn mỹ như một thiên sứ.

“Ồ hay vẫn xem lại à?!” Thiên sứ tắm rửa xong mặc áo choàng bông bước ra, mặt như giấm phen, ghét bỏ nhú mày, “Tắt đi! Tôi không chịu được cảnh mình trông ngu xuẩn như thế, nhanh lên.”

Giang Trì: “...”

Giang Trì, người vẫn đang chìm đắm trong ánh thiên sứ của Diệp Lan ngồi khoanh chân trên thảm sofa phòng khách nhà Diệp ảnh đế thảnh thơi dài. Được rồi, Diệp ảnh đế lung linh trong màn hình, so với thiên sứ... chỉ hơi ma tính hơn một xíu.

Giang Trì trân trọng đóng app video, ngượng ngịu một lúc rồi nói: “Anh, cảm ơn anh, từ khi đoạn phỏng vấn của anh lên sóng, dư luận trên mạng lập tức xoay chiều, công ty em cũng bắt đầu liên hệ các bên, chắc không sao nữa rồi, may nhờ có anh...”

“Đương nhiên là nhờ tôi!” Diệp Ảnh để cằm chọc trào phúng: “Công ty cậu liên hệ ‘thật đúng lúc’, ba ngày rồi nhỉ?”

Giang Trì bật cười, công ty cậu vốn nhỏ, năng lực có hạn, hơn nữa cấp cao cũng bất mãn vì chuyện cậu đóng phim không cát sê, không thừa cơ mượn gió bẻ măng đã tốt lắm rồi.

Nghe nói công ty mới kí hợp đồng với mấy người mới, đang chuẩn bị đưa mấy tin giật gân lằng xê.

“Tên đàn anh của cậu...” Diệp Lan trầm tư.

“Em tự xử lý được, thật đó.” Giang Trì vội nói, “Anh đừng suy nghĩ nữa, em cũng đâu phải mới vào nghề ngày đầu tiên, em giải quyết được.”

Diệp Lan bật cười, “Sao vậy? Sợ tôi nặng tay quá à?”

Giang Trì cười bất đắc dĩ, nói nhỏ: “Chẳng phải chuyện tốt đẹp gì, không muốn dính tay anh, khi nào em thật sự không xử lý nổi thì chắc chắn sẽ đến cầu xin anh... Nhờ anh giúp em.”

Câu này làm Diệp Lan thấy rất hả dạ, vừa lau tóc vừa hỏi: “Hợp đồng của cậu với công ty còn mấy năm nữa?”

Giang Trì thật thà: “Tới giữa năm sau, đang bắt đầu bàn bạc kí tiếp rồi.”

“Chuyện kí tiếp khoan vội đã.” Diệp Lan chợt nói.

Giang Trì ngẩn ra, không dám tiếp lời.

Diệp Lan có văn phòng công tác riêng.

Khi vừa vào nghề Diệp Lan trực thuộc công ty của chú ruột vài năm rồi tự mở văn phòng, Diệp Lan có nguồn tài nguyên tốt, các bộ phận trong văn phòng cũng đầy đủ, chuyên phục vụ cho anh, không ít người mới vào nghề muốn đầu quân cho Diệp Ảnh để, từ đó một bước lên mây. Nhưng suốt mấy năm nay, ngoài hỗ trợ cho bạn tốt trong ngành vài ba năm thì chưa từng kí hợp đồng với ai.

Trong giới sớm có lời đồn, ai trèo lên được thuyền của vị đại thần này thì có gặp đại hồng thủy cũng bình an.

Diệp Ảnh để cằm ly rượu đỏ, nhấp nhẹ, hồi hộp chờ Giang Trì quỳ xuống gọi ba.

Một phút trôi qua, ngu xuẩn họ Giang tên Trì nhìn qua nhìn lại, lén la lén lút, rút điện thoại ra, muốn xem lại đoạn phỏng vấn lần nữa...

Mặt Diệp Lan xụ đen.

Diệp Ảnh để cổ găng hăm lửa... Còn trẻ, da mặt mỏng, anh hiểu.

“Mẹ nó ngưng ngay!” Diệp Lan nhú mày, “Hiện tại công ty của cậu lấy bao nhiêu phần trăm?”

Vấn đề này hơi riêng tư, người có não chẳng ai trả lời, nhưng người hỏi là Diệp Lan, Giang Trì đáp ngay không suy nghĩ: “Bảy mươi lăm phần trăm.”

Cũng là giá bình thường trong giới.

Giang Trì xoay xoay điện thoại, muốn mở video xem mà không dám, còn ngại ngừng nói: “Người đại diện tiết lộ với em... Nếu kí tiếp thì sẽ còn năm mươi phần trăm.”

Diệp Lan trầm ngâm: Ha ha.

Năm mươi phần trăm đã thỏa mãn rồi à?

Diệp Lan không khỏi bắt đầu ảo tưởng, nếu thật sự kí được Giang Trì vào chỗ mình, vậy...

Tuy Diệp Lan thuộc giới giải trí, nhưng lại không có kinh nghiệm về “phương diện ấy”. Nhìn lên, trước mắt chưa có nhân vật nào dám giở quy tắc ngầm với anh; Ngó xuống, anh không có hứng thú với ai về mặt này. Nhưng lẩn lộn trong giới lâu năm, cũng biết một bộ phận chủ công ty và nghệ nhân có chuyện khó nói rõ, nếu kí Giang Trì, thì có phải mình...

Đầu tiên, bắt Giang Trì về chỗ mình, sẽ không bị tên đại diện ngu ngốc đó ngăn cản nữa đúng không?

Tới lúc đó là gọi đầu đến đây rồi?!

Tiếp theo, từ chối hết mấy bộ phim bại não Giang Trì nhận, toàn thứ gì đầu không...

Cứ nghĩ đến việc mình có thể tự tay vạch đường dẫn lối cho Giang Trì là tâm trạng Diệp ảnh đế siêu tốt.

Có thể cho cậu ấy nhận mấy bộ điện ảnh hai nam chính để củng cố vị trí trong dòng phim điện ảnh.

Cùng quay phim... Vậy thì tha hồ mà vui.

Diệp Lan là dân gạo cội đóng phim từ nhỏ, mấy chuyện thất đức như bắt Giang Trì quay đi quay lại cảnh hôn hôn nay anh biết cả núi.

Diệp Lan liếm môi, thầm nghĩ, cái đó đầu trách mình được đúng không?

Kiểu đàn em không hiểu thói đời như Giang Trì, không bắt nạt một chút, điều giáo một chút, thì làm sao cậu biết được đường đời trắc trở, trong các đàn anh đàn chị cũng có người xấu chứ?

Không rên giũa một chút, sau này làm sao cậu tự chống được một mảnh trời trên màn ảnh rộng.

Diệp Lan im mãi không nói gì, Giang Trì còn tưởng mình nói sai, lúng túng bảo: “Năm mươi phần trăm... Có gì không ổn sao ạ?”

Diệp ảnh đế quyết định cho người trẻ tuổi lắm đường lạc lối này thêm một cơ hội, vờ như bình thản nói: “Đương nhiên không ổn, nếu tôi kí hợp đồng thì lấy nhiều lắm là hai mươi phần trăm, a đương nhiên... Cũng phải xem quan hệ thế nào, nếu hợp ý, đối phương nghe lời thì có thể giảm nữa, không lấy phần trăm cũng không phải không thể...”

Giang Trì thật lòng thật dạ khen: “Anh, anh thật là tốt!”

...

Diệp Lan, Diệp ảnh đế, mặc áo choàng bông, ngồi trên sofa nhà mình, được phát cho tám thẻ người tốt.

Diệp Lan: Dao đầu rồi...

Nếu không vì nể tình cả buổi tối Giang Trì không nhấp một ngụm rượu chỉ để đưa mình về nhà thì Diệp Lan đã động thủ thật rồi.

Diệp Lan điều hòa một lúc mới thở đều lại được.

Diệp Lan ghì lại tôn nghiêm, lạnh giọng: “Đùa thôi, muốn kí với tôi thì ít nhất phải bỏ ra tám mươi phần trăm.”

Giang Trì cười: “Nguồn tài nguyên của anh tốt, vậy cũng đúng.”

Diệp Lan: Đúng cái đầu cậu, phắc.

Nhân lúc rảnh rỗi vì Diệp Lan bận phỉ nhổ trong lòng, Giang Trì len lén mở video, còn tự lừa mình dối người chỉnh âm lượng xuống mức nhỏ nhất...

Diệp Lan mặt nào nhấm mắt: “Bé yêu, cưng đưa anh về nhà... để xài ké wifi nhà anh hả?”

Giang Trì ngây ra, nhìn đồng hồ, đứng lên ấp úng: “Anh... Vậy em về trước, muộn lắm rồi.”

Nụ cười trên mặt Diệp Lan tắt hẳn, lạnh giọng: “Ngồi xuống.”

Giang Trì ngồi cái búp, suýt nữa quỵ.

Khí chất của Diệp Lan được trui rèn nhiều năm từ các kiểu “mưa bom bão đạn” mà thành, khi sầm mặt đường nét như dao khắc, đẹp trai thì vẫn đẹp trai, nhưng thêm vào mấy phần tàn nhẫn lãnh đạm, với tố chất tâm lý như Giang Trì chỉ còn biết run rẩy.

Diệp Lan lại nhấp rượu, đầu lẳng lẳng tính toán.

Anh không kí hợp đồng với ai, một là chẳng cần mấy đồng bạc đó, nữa là lười quẩn. Trong các nghệ sĩ cùng lứa, có người đã đổi nghề làm ông chủ, thi thoảng đóng bộ phim cho vui, làm lâu trong giới này, thấy quá nhiều phản bội và cầu xé, anh không muốn tự khiến mình khó chịu.

Nhưng Giang Trì thì khác, Diệp Lan không tin có ngày Giang Trì sẽ trở đầu cấn lại mình.

Nếu thật sự mù mắt...

Môi Diệp Lan khê cong, bỗng nở nụ cười thư thái.

Thì đành chịu vậy.

Giang Trì bị nụ cười đột ngột của Diệp ảnh đế đâm thủng tim, nhịp tim tăng tốc.

Diệp Lan rũ mắt, “Ngoan thế? Bảo ngồi là ngồi à?”

Giang Trì đổ tai, “Dạ” một tiếng.

Diệp Lan rướn người tới, véo véo vành tai cậu, giọng trầm trầm, “Vậy bảo cậu làm chuyện khác cậu cũng làm?”

Giang Trì đỏ mặt.

Cơn tức mới rồi của Diệp Lan tắt lụi, nhưng đuôi mày khóe mắt vẫn còn chút dữ dằn, không hiểu sao Giang Trì lại cảm thấy... Bây giờ mà lắc đầu chắc chắc Diệp Lan sẽ hiểu lầm gì đó.

Trước mắt là thần tượng mình ngưỡng mộ từ thời đi học, với Giang Trì, Diệp Lan không thua gì thần linh đối với tín đồ.

Giang Trì cắn răng, gật đầu.

Vì Diệp Lan, có gì mà cậu không làm được?!

Lòng Diệp ảnh đế như bị con chó con dùng cái mũi nhỏ mềm mềm đụng một cái, mềm nhũn ra.

Diệp Lan vò nhẹ tai Giang Trì, xấu tính hỏi: “Lầm tưởng anh đây là người tốt gì đó à? Tốt nhất cậu nghĩ cho kĩ rồi hẵng gật đầu.”

Giang Trì ngược mắt, sưng người nửa giây rồi lại gật đầu.

Cạnh sofa là cửa sổ sát sàn, trăm ngàn ánh đèn bên ngoài phản chiếu trong mắt Giang Trì, vô ý làm nóng tim Diệp Lan.

Diệp ảnh đế, lật thuyền trong mương.

...

Vành tai đáng thương của Giang Trì bị vò đỏ bừng, sưng sưng nhức nhức, nhưng không dám tránh, Diệp Lan nhận ra mình thất thần, hơi nặng tay, bật cười, “Anh lỗ tay... Có đau không?”

Giang Trì lập tức lắc đầu! Vò mấy cái có là gì? Nếu Diệp Lan thích, hứng chí lên xỏ cho Giang Trì mấy lỗ tai cậu cũng không kêu một tiếng!

Giang Trì sợ Diệp Lan ngại, vội nói: “Đau? Không có! Em đâu cảm thấy gì? Không lẽ đỏ rồi sao? Bình thường! Tai em bình thường cũng dễ đỏ... Ồ!”

Đồng tử Giang Trì bỗng nở to.

Diệp Lan quỳ một chân, kéo nhẹ Giang Trì ôm vào lòng.

Diệp Lan nghiêng đầu, hôn nhẹ lên vành tai Giang Trì.

Giang Trì:!

Diệp Lan ngậm tai cậu, thì thầm: “Không biết kêu đau à? Hay là cố ý làm anh cậu đau lòng?”

Pháo hoa nổ tung tóe trong đầu Giang Trì, đột nhiên mất khả năng giao tiếp.

Môi của anh ấy, vậy là... Không phải đang đóng phim... mà ôm cậu? Còn... hôn tai cậu hả?

Diệp ảnh để dùng liệu pháp độc quyền để chữa vành tai cho Giang Trì xong thì lịch sự trình bày trời tối lắm rồi, Giang Trì cũng mệt rồi, bây giờ lái xe về không an toàn, hy vọng Giang Trì có thể nghỉ lại.

Đầu Giang Trì giờ toàn pháo hoa, ngơ ngẩn đồng ý.

Tối đó, Giang Trì chưa ngủ đã mơ màng, bị Diệp Lan nửa ép nửa dụ, run rẩy chiếm chiếc giường duy nhất trong tư gia Diệp ảnh để, lấy bấy tới hơn nửa đêm.

Trong phòng khách, Diệp Lan cao một mét tám tám, tay dài chân dài nằm trên sofa hơi không vừa người, đắp chăn mỏng, ngủ còn ngon hơn Giang Trì.

5. Chương 5

“Cậu muốn kí hợp đồng với Giang Trì?”

Sáng sớm, người đại diện bị cuộc gọi của Diệp Lan đánh thức còn chưa kịp hoàn hồn, máy móc lặp lại: “Kí... với Giang Trì?”

Diệp Lan nhú mày: “Sao vậy?! Máy văn phòng khác ít nhiều gì cũng có nghệ sĩ, chỉ mình em không có, em muốn kí với một người thì đã sao?!”

Người đại diện cười gượng, “Không phải không được, chỉ là... Giang thịt tươi đang nổi tiếng, chắc chắn công ty cũ của cậu ấy không chịu thả người.”

“Cái công ty rác rưởi đó.” Diệp ảnh đến là khinh bỉ.

Người đại diện tận tình khuyên lớn, “Chị biết cậu khinh thường những công ty nhỏ lẻ đó, nhưng người ta có thể sửa hợp đồng mới mà, sửa phần trăm thành bốn sáu, thậm chí ba bảy, không sợ Giang Trì không đồng ý, mà này cậu nói với Giang Trì chưa, cậu định cho cậu ấy bao nhiêu?”

Diệp ảnh để mặt vô cảm: “Hai tám.”

“Oa.” Người đại diện nói: “Vậy nhất định cậu ấy sẽ đồng ý!”

Diệp ảnh để lạnh mặt: “Em tám cậu ấy hai.”

Người đại diện: “... Bộ cậu tưởng Giang Trì không biết đếm hả?”

Diệp Lan cau kỉnh, “Ai bảo cậu ta làm em bực mình, thuận miệng lừa thôi, nếu cậu ấy tới thật... Em lấy hai lấy một hay không lấy cũng được.”

Người đại diện thở phào, “Vây đơn giản rồi, không ai chê tiền cả, đặc biệt là kiểu thịt tươi đang nổi như Giang Trì, đang phải cố mà tích tiền, hôm nay chị đi tìm hiểu tình hình thử, xem tiến độ hợp đồng của cậu ấy thế nào rồi.”

“Còn nửa năm nữa.” Diệp Lan nói, “Tranh thủ đi, công ty bên đó đang bàn chuyện gia hạn hợp đồng với cậu ấy rồi.”

Người đại diện: “Biết rồi, chị xuống giường rồi sẽ bắt đầu liên hệ... Diệp Lan, chị phải nhắc cậu.”

Diệp Lan nói: “Không cần đâu.”

Người đại diện thở dài, vẫn nói: “Với những chuyện về cậu cậu ấy ngây ngô, nhưng cậu đừng tưởng cậu ấy ngốc thật chứ, chị nghe người trong giới nói, Giang Trì lên kế hoạch rất kĩ cho sự nghiệp của mình, mới mấy ngày trước, đàn anh ám hại cậu ấy, tôi nghe nói cậu ấy đã giải quyết gần xong rồi, phương thức không quyết liệt lắm, nhưng làm người ta tâm phục khẩu phục, con người cậu ấy không tệ, nhưng dã tâm của con người sẽ càng ngày càng lớn, lỡ như có một ngày...”

Diệp Lan cười phụt, “Vậy em xem như mình không có mắt.”

Người đại diện không nhin nổi nữa, cúp điện thoại.

Diệp Lan biết vậy là đã đồng ý rồi, nhướn mày cười, tự pha cho mình ly cà phê, chờ Giang Trì xuống lầu.

Nửa tiếng sau, Giang Trì thức dậy trên chiếc giường hơn hai trăm ngàn ki lô mét vuông của Diệp Lan, ngẩn người rất lâu, mãi đến khi nghe thấy tiếng Diệp Lan mắng mỏ inh ỏi dưới lầu mới hoàn hồn lại.

Tối qua!

Cậu!

Ngủ!

Trên giường của Diệp Lan!

Vành tai Giang Trì đỏ ửng, xoa xoa chiếc chăn bông phồng bên cạnh, cảm giác cả người lâng lâng.

Giang Trì đau khổ gõ đầu, trời biết, cậu muốn đăng weibo biết chừng nào!

Cậu muốn bị hội fan hâm mộ cuồng nhiệt của Diệp Lan mắng thành than quá đi é é é é é é!!! Cậu tình nguyện bị bọn họ mắng bằng những từ ngữ thâm độc nhất!!!!

Dù bị mắng tới phải bỏ nghề cũng đáng!

Cậu còn muốn thông báo cho cả thế giới, tối qua Diệp Lan còn hôn tai cậu nữa đó é é é é é é é!!!!

Giang Trì bật mồm, liều mạng kiềm chế niềm khao khát được đăng weibo, thở trắng Giang Trì lần đầu trong đời muốn làm xảo-quyệt-girl.

“Phù...”

Giang Trì ngồi khoanh chân trên giường, cố gắng kiềm chế bàn tay đang rất muốn thò tới chỗ điện thoại.

Chán sống tự hại mình phải bỏ nghề thì cũng thôi, liên lụy đến Diệp Lan, cậu chết một vạn lần cũng không thể tha thứ cho bản thân.

Nghĩ đến Diệp Lan, Giang Trì bình tĩnh lại nhiều, cậu có hít sâu mấy hơi, rồi bỗng ngẩn ra, quay đầu nhìn ra cửa phòng ngủ.

...

Diệp Lan để bản thân nhìn Giang Trì sáng sớm thức dậy không chịu xuống giường, mà ngồi đó khoanh chân, lúc ngứa đầu gãi tóc, lúc điên cuồng lắc đầu qua lại, bây giờ bắt đầu hít thở sâu...

Diệp Lan gian nan cất tiếng: “Cậu... có phải... lên luyện võ công gì không?”

Giang Trì: “...”

Mặt Giang Trì tách cái đồ thành cà chua, sắc một cái rồi liên tục lắc đầu, cực lực giải thích: “Không có không có!!! Em... em bị nhập vai! Tháng trước mới nhận kịch bản, phim tiên hiệp!”

Diệp Lan cười miễn cưỡng, “Được rồi... Xuống lầu ăn sáng.”

Giang Trì tròn mắt, “Anh... anh nấu ạ?”

Diệp Lan liếc nhìn Giang Trì như người ngoài hành tinh, “Trợ lý mang đến.”

Giang Trì cười gượng, “Em còn nghĩ... Hôm qua thấy nhà bếp của anh rộng quá.”

“Để trang trí thôi.” Diệp Lan rề rề nói: “Anh không phân biệt được nước tương với dấm đen... Thật ra thì thoảng tự nấu một bữa cũng được lắm, nhà cửa sẽ có sinh khí hơn.”

Giang Trì muốn nói mà thôi.

Giang Trì theo Diệp Lan xuống lầu, đụng phải trợ lý sinh hoạt của Diệp Lan.

Giang Trì/trợ lý sinh hoạt: ...

Diệp Lan bình thần như không, mở hộp giữ nhiệt tự ăn sáng, tới lúc trợ lý chuẩn bị đi mới thản nhiên nói: “Đừng có ra ngoài nói lung tung.”

Trợ lý sinh hoạt gật đầu như già tởm, lập tức lui.

Giang Trì đỏ mặt, sao cứ như... Hình như thấy hơi đắc ý.

Giang Trì kiểm chuyện nói: “Anh, em mới nghe tiếng anh mắng, có... chuyện gì sao ạ?”

Diệp Lan ngẩn ra, mỉm cười, “Không có gì, sáng dậy cãi lộn với cái máy hút bụi một trận.”

Giang Trì: ...

Sáng sớm, Diệp ảnh để bị hạ huyết áp đứng ngoài ban công, bưng ly cà phê trầm tư ngắm nhìn khung cảnh ngoài cửa kính, nhớ đến cuộc điện thoại với người đại diện, đang suy nghĩ đến chỗ quan trọng thì đột nhiên bị cái máy hút bụi đang tắt bật chạy tới chạy lui đụng trúng chân, ngắt ngang dòng suy nghĩ.

Diệp ảnh để, không dễ khoan dung cho bất kì ai kiểm chuyện với mình.

Máy hút bụi cũng không.

Giang Trì: Tính hay cấu kỉnh của nam thần thiệt mê người...

“Hôm nay có việc gì không?” Diệp Lan cầm khăn giấy chấm khóe môi, “Có chương trình không?”

Giang Trì lắc đầu, “Không có không có, lúc trước không biết sẽ quay quảng cáo thuận lợi vậy nên cho em ba ngày, tốt quá, hôm nay với ngày mai đều được nghỉ.”

Diệp Lan cười nhạo, “Một cái quảng cáo mà cần tận ba ngày.”

Giang Trì trầm nghĩ đó là vì quay với anh, bên quay phim không dám, cũng không nỡ bỏ tiền cho ba ngày của anh, nếu không quảng cáo cho thương hiệu lớn như vậy bắt em quay ba ngày cũng hợp lý mà.

Diệp Lan nhận ra ngay Giang Trì đang nghĩ gì, bật cười nói: “Thế nào? Quay phim với anh tốt lắm phải không?”

Đương nhiên tốt! Nhân viên trợ lý ai cũng đẳng cấp, môi trường tốt phục vụ tốt, còn không làm phí thời gian của cậu.

Đương nhiên quan trọng nhất không phải mấy chuyện đó, quan trọng nhất là... Quay phim chung với Diệp Lan!

Cho dù không diễn người yêu, thì được thấy Diệp Lan mọi lúc mọi nơi với cũng đủ cho Giang Trì vui tới lơ lửng luôn rồi.

Nếu có phim mấy cảnh quay chung nữa thì đúng là...

Diệp Lan nhú mày: “Cậu đỏ mặt làm gì?”

“Khụ... Không có gì.” Giang Trì ăn hết cháo, gật đầu nói: “Đương nhiên là tốt, quay phim chung với anh... Học được rất nhiều thứ.”

Diệp Lan cong môi, “Chẳng hạn như cách hôn?”

Giang Trì: “Khụ...”

Diệp Lan thích thú nhìn Giang Trì: “Lợi dụng quay phim để hôn sâu anh, Giang Trì... Cậu lợi hại lắm đó, hội fan hâm mộ mà biết cậu phóng đảng như thế... Chắc...”

Mặt Giang Trì đỏ tới không dám ngẩng lên.

Ăn sáng xong, người đại diện của Giang Trì gọi liền mấy cuộc để giục cậu ra ngoài nói chuyện.

Giang Trì xấu hổ nhìn Diệp Lan, nhỏ giọng nói với người đại diện: “Em... em có chút việc, ở... ở trường quay.”

Diệp Lan cố nhịn cười, nhấn nhẹ vào điều khiển, tivi phòng khách lập tức reo hò tưng bừng.

Người đại diện trong điện thoại Giang Trì tức nổ phổi: “Giang Trì!!! Rõ ràng cậu đang ở nhà!!!! Cậu ở nhà coi quảng cáo mà không chịu đi à!!!”

Giang Trì ngoái đầu bị phần nhìn Diệp Lan!

Diệp Lan hôn gió với Giang Trì, cười nhẹ, “Sự nghiệp làm trọng, đi đi.”

Giang Trì cúp điện thoại, lưu luyến không nỡ rời, rề rà ra cửa.

Lúc đi còn không quên xách theo túi rác đem xuống vứt.

Diệp Lan tựa bên cửa sổ, thấy xe Giang Trì đi xa thì cười đến ngã ngửa... Chắc chắn là gọi cậu ấy đi bàn chuyện ăn máng khác.

Dù Giang Trì có ngốc thật thì người đại diện của cậu ấy cũng không ngốc, chuyện ký hợp đồng với Giang Trì, không! sảy! được!

6. Chương 6

Diệp ảnh đế tâm trạng siêu tốt ban ơn mưa móc, tưới đầm đìa nước cho mấy chậu cây ngoài ban công, rồi lại mở kịch bản, chăm chú đọc suốt mấy tiếng.

Diệp Lan có một thói quen vừa tốt vừa xấu, khi bắt đầu tập trung đọc kịch bản sẽ bật chế độ máy bay trên điện thoại.

...

Trong một quán trà kín đáo, Giang Trì nhíu mày, “Công ty sẽ hạ tỉ lệ xuống hai mươi phần trăm?”

Hiếm thấy được một lần người đại diện của Giang Trì được việc, anh ta rất nghiêm túc, hạ giọng nói: “Trước đây chưa từng nhắc tới, sáng nay đột nhiên lại liên hệ với tôi, thuyết phục là gia hạn hợp đồng sẽ thay đổi điều khoản, nhưng tôi cứ cảm thấy...”

Giang Trì cau mày, “Có thêm điều khoản phụ gì à?”

Người đại diện nuốt nước miếng, “Không có... Cho nên tôi mới thấy không đúng, đi thăm dò thử mới biết... Công ty đang lên kế hoạch dùng cậu để làm một cuộc vận động lớn, hnay toàn bộ Phòng kế hoạch đều có mặt, giọng trống khua chiêng, nghe nói đã bắt đầu liên hệ với giới truyền thông rồi.”

Giang Trì thót tim, “Có liên quan đến Diệp Lan?”

Mặt người đại diện tái đi, gật đầu, “Phải. Bọn họ... định dùng chuyện trước đây, để làm to chuyện của cậu và Diệp ảnh đế, dẫn đường cho fan hai người tranh chấp với nhau, sẵn tiện... Lãng xê cho vài người mới vừa kí hợp đồng.”

Giang Trì thật không dám tin, “Bọn họ điên rồi à?! Tuyệt đối không...”

“Bọn họ không điên.” Người đại diện tỉnh táo giải thích: “Người điên là Diệp Lan, anh hỏi cậu, có phải Diệp Lan chuẩn bị chuyển cậu sang văn phòng của cậu ta sau khi hết hợp đồng không?”

Giang Trì ngẩn ra.

Người đại diện nói: “Sáng nay anh mới biết, Phòng kế hoạch đã chuẩn bị sẵn sàng tin tức, chỉ ngại cậu nên chưa dám, các cấp cao cũng chưa chắc sẽ đồng ý, nhưng nghe nói Diệp Lan muốn kí hợp đồng với cậu thì cấp cao lập tức đồng ý ngay.”

Nguyên nhân không nói cũng biết: liều mạng khiến Giang Trì bị mất thiện cảm trong mắt fan, cầu xé với Diệp Lan một trận, đến lúc đó Giang Trì đi ăn máng khác là chuyện bất khả thi.

Tính tình Diệp Lan thế nào, có thể chấp nhận được nghệ sĩ từng đối đầu trực diện với mình à?

Giang Trì mới nổi tiếng hơn một năm, sao công ty nữ thả người? Túm chặt con gà đẻ trứng vàng này chưa nói, còn đang mong Giang Trì hỗ trợ cho người mới trong công ty kia kìa.

Không khó tưởng tượng, sau một trận tranh cãi nảy lửa, công ty lời được cả danh lẫn lợi.

Người đại diện lau kính, “Đã có người đánh tiếng hỏi anh, xin ảnh chụp riêng tư của cậu và Diệp Lan, anh càng nghĩ càng thấy không ổn, dù sao thì hợp đồng của tôi với công ty cũng sắp hết hạn. Bọn họ... bọn họ nhận định, sau khi cậu trở mặt với Diệp Lan, cho cậu điều kiện hai mươi phần trăm, chắc chắn cậu sẽ khóc nhè mà ở lại... Không thì chẳng còn chỗ nào để đi, cậu... Có sao nói vậy, điều kiện của công ty cho cậu là rất có thành ý rồi, hai mươi phần trăm, hiếm thấy trong ngành này, đúng rồi... Diệp Lan lấy bao nhiêu phần trăm?”

Giang Trì thất thần đáp: “Tám mươi phần trăm...”

Người đại diện đập bàn, nghiêng rằng, “Đồng ý đi... Đừng hơn thua với tiền, phía Diệp ảnh để lấy quá nhiều... Nếu cậu gia hạn hợp đồng, anh cũng phải ở lại, vậy anh đưa ảnh cho họ nhé? Nếu ở lại thì anh không thể đắc tội bọn họ được...”

Người đại diện vỗ vai Giang Trì, “Diệp ảnh để... Cậu xem như một giấc mơ đi, không cần mối quan hệ này nữa, đổi bằng hợp đồng hai mươi phần trăm, lời rồi!”

Giang Trì mặt mày nhăm nhăm.

Nhà riêng của Diệp Lan, Diệp ảnh để vừa đọc qua cả cuốn kịch bản đứng lên thư giãn gân cốt, tắt chế độ máy bay.

Mấy chục cuộc gọi nhỡ ủa vào như nước lũ, Diệp Lan bật cười, “Nói không biết bao nhiêu lần, gọi một lần không được thì đừng gọi nữa...”

Diệp Lan gọi lại cho người đại diện, hừ cười, “Sao rồi, có phải Giang Tiểu Trì giờ chỉ mong được gọi ba không? Nói với cậu ấy, lễ kí hợp đồng em sẽ tổ chức náo nhiệt hơn cả lễ cưới của ai đó đó, em không tin có ai dám không tới góp mặt...”

“Diệp Lan.” Người đại diện cố nén lửa giận, báo: “Chuyện kí hợp đồng với Giang Trì, hỏng rồi.”

Nụ cười của Diệp Lan cứng lại trên môi.

Giọng người đại diện đầy giận dữ, cố bình tĩnh nói: “Chậm một bước... Cú điện thoại chị liên hệ với bên đó dường như bị công khai, sau khi cấp cao trong công ty Giang Trì biết, quyết định dùng cách hạ phần trăm ăn chia để giữ Giang Trì lại, hai mươi phần trăm. Chị nghe nói... Bọn họ còn lên kế hoạch một loạt báo ác ý, đánh vào quan hệ của hai cậu...”

Diệp Lan ngắt lời người đại diện, bình tĩnh nói: “Nói với bọn họ, bên em không lấy phần trăm được không?”

Người đại diện mặt mày nói: “Không kịp... Gọi Giang Trì không được, di động người đại diện của cậu ấy thì chắc đã bị công ty tịch thu rồi, liên hệ... bất thành. Bọn họ không gốc đầu, nếu đã lên một kế hoạch lớn như vậy thì trước khi đưa tin lên sẽ không để chúng ta liên hệ được với hai người đó.”

Diệp Lan hiểu rồi.

Giang Trì không biết mình sẽ cho cậu ấy điều kiện ưu đãi nhất, công ty cậu ấy thì đã phủ đầu trước bằng hợp đồng “hợp lý” nhất.

Người đại diện nói: “Công ty hai mươi phần trăm, cậu tám mươi phần trăm... Giang Trì không gốc.”

Diệp Lan giận quá mà bật cười, “Đúng... Cậu ta không ngốc, mẹ kiếp em mới là thằng ngu!”

Mấy lời trước đây bây giờ thành thật, người đại diện định an ủi Diệp Lan lại không biết nói từ đâu.

Ngón tay thon dài của Diệp Lan siết chặt lại, gần như bóp nát màn hình.

Diệp Lan day trán, hít sâu, “Đi... Chị dùng cách gì cũng được, không chế tin tức này, nếu không em và cậu ấy thật sự...” Thật sự sẽ chấm dứt.

Người đại diện nói: “Biết, đã bắt đầu làm rồi, nhưng nếu Giang Trì kí tên gia hạn hợp đồng trước thời hạn thì chúng ta cũng hết cách...”

“Em biết rồi, em đi tìm cậu ấy.” Diệp Lan cúp máy, cầm chìa khóa lên, bước nhanh xuống lầu, đẩy cửa...

Diệp Lan...

Cách đó mười mấy mét, Giang Trì đầu bù tóc rối lúi theo hai cái vali to hự hự hự bò tới cửa nhà Diệp Lan như dân chạy nạn...

Giang Trì ngẩng đầu nhìn Diệp Lan, khuôn mặt tái mét có được chút sinh khí.

“Anh, em...” Giang Trì cười thì miệng lại đau, cậu tự nhìn lại mình, xấu hổ giải thích: “Nhà em ở... do công ty cấp, bây giờ không ở được nữa, ừm... Thật ra em có nhà riêng, nhưng mấy năm không ở, không có đóng tiền ga sưởi mùa đông, em liền nghĩ... có thể...”

“Anh không biết nấu cơm, em biết... Không cần phải ngủ giường, em ngủ trên thảm cũng được...” Giang Trì không dám nhìn vào mắt Diệp Lan, cúi đầu liếc qua liếc lại, lắp bắp nói: “Đương nhiên! Anh thấy không tiện cũng không sao! Em định gọi hỏi anh trước xem có được không, nhưng máy anh bận, anh đang xem kịch bản hay gọi điện thoại vậy? A... Em đi lúc nào cũng được, em lái xe đến...”

Diệp Lan nhìn miếng thịt tươi mặt mũi đầy bụi bặm, môi mấp máy nhưng đột nhiên quên mất mình muốn nói gì.

Giang Trì cười gượng, “Lúc... lúc này em hơi mất kiểm soát, đi gặp sếp tổng của công ty rồi... Nửa cuối năm chắc không có việc làm, nửa năm nữa hết hạn hợp đồng thì em tự do rồi, anh...”

Giang Trì lén liếc Diệp Lan, “Hôm qua anh nói... chỗ anh cũng nhận người mà? Có thể... nhận em được không? Tám mươi phần trăm rất tốt, a đương nhiên, chín mươi cũng được! Em không tiêu tiền nhiều, thật ra không sao hết...” Dù sao cũng đâu phải người ngoài lấy.

Diệp Lan ghen ngào, “Không phải bọn họ...” Cho em tí lệ phá giá hai mươi phần trăm à?

Giang Trì lí nhí: “Hồi này em... đã gần trở mặt với bọn họ rồi...”

Vốn dĩ định tới nói chuyện tử tế với cấp cao, từ chối kế hoạch ác ý này, sẵn tiện thông báo mình sẽ không gia hạn hợp đồng.

Nhưng không bạo lực thì công ty không hợp tác, trực tiếp ném kịch bản đưa tin vào Giang Trì.

Giang Trì nhìn đủ loại đả kích vô cơ về Diệp Lan trong kịch bản, bao nhiêu kiểm chế tiêu tan sạch sẽ.

Công ty muốn tạo cho cậu hình tượng vì sinh kế sự nghiệp mà nhẫn nhịn chịu nhục.

Ngược lại, Diệp Lan là chương ngại vật trên con đường tiến tới của Giang Trì.

Diệp Lan thích đàn ông, Diệp Lan có sở thích khó nói, Diệp Lan mãi không có scandal là vì anh ta thích...

Giang Trì, Giang thị tươi nổi tiếng tốt tính trong giới, đập tập kịch bản dày cộm vào mặt sếp, rống lên mắng: “Anh ấy không bắt nạt tôi!!! Mẹ nó là tôi tự mình bám lấy anh ấy!!!”

Giang Trì liếc mạng rống to vào camera quan sát: “Để được đóng phim với anh ấy!!! Tôi không nhận cát sê!!!! Vì vậy tôi còn phải bồi thường cho công ty mấy tỷ tiền đền hợp đồng!!!!”

Dàn giám đốc suýt chút đứt hơi vì tên điên này, ai nấy đua nhau bịt miệng cậu, ra chỉ thị xóa ngay đoạn camera, Giang Trì trong cơn thịnh nộ vừa giăng co với một đám người vừa rống vào ống kính: “Diệp Lan!!! Tôi vào nghề vì anh ấy!!!! Phim của anh ấy!! Tôi xem không sót một bộ nào!!! Tôi ừm... Ừm... thích... ừm...”

Ban giám đốc tức bán sống bán chết, không thể nhốt Giang Trì lại, hai mắt cậu đỏ hỏn, trợn trừng lên uy hiếp: “Bước ra khỏi cánh cửa này, tôi sẽ ra giữa đường gào lên, xem tin tức của tôi với các ông bên nào rầm rộ hơn. Yên tâm, tôi làm nổi, thí mạng với các người thôi mà, chắc chắn đủ khiến các người mất cả chì lẫn chài.”

...

Đột nhiên điện thoại Diệp Lan rung, Diệp Lan hoảng hốt nhìn xuống, người đại diện gửi tới một chuỗi ảnh.

Không biết qua tay bao nhiêu người rồi nên chất lượng ảnh có hạn, giữa văn phòng rộng, bảy tám người chắn trước Giang Trì, dùng hết tay chân bịt miệng cậu, có người dùng cả tạp chí che ống kính, nhưng qua tầng tầng che chắn đó, Diệp Lan vẫn thấy được Giang Trì nhìn vào màn hình, nói...

Diệp Lan ngẩng lên nhìn mái tóc ỏ gà tổ quạ của Giang Trì, vẫn đủ cảm nhận được tình hình khi đó.

Ngón tay của Diệp Lan mà núi Thái Sơn có sụp ngay trước mặt cũng không biến sắc đột nhiên run rẩy.

Diệp Lan quẹt vụn vụn xem ảnh, thấy được Giang Trì găng sức rướn đầu ra, nói...

Tôi, thích, Diệp, Lan.

Bốn tám ảnh, đâm thẳng vào tim Diệp Lan, nhát nào cũng ứa máu.

Mắt Diệp Lan mắt không chế, nhìn người trước mắt không dám tin.

Cách giao tiếp dở nhất, giết ngàn quân địch, chết tám trăm quân ta.

Giang Trì theo anh hơn nửa năm, cái hay không học, học được mỗi thứ này.

Người đại diện của Diệp Lan còn chưa kịp không chế tin tức đã bị Giang Trì dùng nửa nghiệp diễn còn lại của đời mình để dẹp loạn, dẹp đến sạch sẽ.

Giang Trì nơm nớp nhìn Diệp Lan, thỏ thẻ: “Anh... có đồng ý... nhận em không?”

Diệp Lan chưa từng thất thố trước mặt người khác khó khăn lắm mới tìm lại được giọng nói: “Anh...”

Diệp Lan hít sâu, “Cậu có biết, kí hợp đồng với tôi, tỉ lệ ăn phần trăm rất cao, ở chỗ tôi cậu không kiếm được bao nhiêu...”

Giang Trì cười hì hì, “Em biết.” Cho anh càng nhiều, em càng thấy vui.

Diệp Lan hạ giọng, “Vậy cậu có biết, thời hạn hợp đồng với tôi là bao lâu không?”

Cái này tối qua chưa nói, Giang Trì không biết thật.

Giang Trì dò hỏi: “Ba năm? Năm năm? Tám... tám năm?”

Diệp Lan nhẹ giọng nói: “Một đời.”

Mắt Giang Trì tròn xoe, chưa kịp phản ứng thì Diệp Lan đã ôm ghì cậu vào lòng.

Giang Trì lập tức gơ cao hai tay, bàng hoàng đến không nhúc nhích nổi.

Diệp Lan nhắm mắt lại, nghiêng đầu trịnh trọng nói bên tai Giang Trì: “Anh cũng yêu em.”

...

Hai hàng lệ, tuôn trào khỏi mắt Giang Trì.

7. Chương 7: Ngoại Truyện

Giây trước Giang Trì bị công ty cũ đuổi, giây sau Diệp ảnh để lật mặt với công ty Giang Trì.

Kéo hành lý của Giang Trì vào nhà xong, Diệp ảnh để mở máy tính bảng, thêm các nhân viên phụ trách chính từ các tổ vào phòng chat, mở cuộc họp khẩn qua video.

Diệp ảnh để lười biếng quen, lần mở họp trước cách đây vài năm rồi, lúc đó đối thủ của Diệp ảnh để ngoại tình bị phát hiện, thành chó mất chủ, Diệp ảnh để niên thiếu nông cuồng không nhin liềm mở hội, hóng chuyện chằm chọc trực tiếp luôn.

Tên phòng chat vẫn chưa đổi, vẫn là: Tên siêu ngu xuẩn XX cuối cùng cũng xúi quẩy rồi há há há há há há.

Giang Trì đội quả đầu ỏ gà mặt phức tạp vô cùng.

Tự Diệp Lan cũng thấy hơi mất mặt, anh không muốn xấu hổ trước mặt nhân viên mới (Giang Trì) kiêm người yêu mới (vừa tổ tình xong), buồn bực giải thích: “Ảnh để thì không được nhiều chuyện à?”

Giang Trì vội nịnh nọt gật đầu: “Được chứ được chứ được chứ.” Đồng thời trong lòng cười lẩn lộn.

Cửa sổ chat nhóm của Diệp Lan vẫn mở, Diệp Lan thôi cười, nói với người đại diện: “Giang Trì đã tới chỗ tôi rồi, tình hình cụ thể anh nói với bọn họ đi.”

Người đại diện tóm lược ngắn gọn mọi chuyện, nói: “Công ty của Giang Trì đánh tiếng, nói... nói Giang Trì hết hợp đồng rồi nhất định không thể phát triển thêm được.”

Ai nấy hồi hộp nhìn Diệp Lan, sợ anh nổi giận, không ngờ Diệp Lan lại phụt cười.

“Lên tiếng thách thức em.” Diệp Lan mỉm cười, “Thú vị.”

Diệp Lan hỏi, “Nói vậy chị đã liên hệ được với bên kia rồi?”

Người đại diện gật đầu, “Phải...”

Diệp Lan nói, “Rất tốt, thay em gửi lời hỏi thăm bọn họ.”

Người đại diện hoang mang, “Hả?”

Diệp Lan bình thản nói: “Em phắc cả nhà bọn họ.”

“Bố nó lẩn lộn tới vị trí hôm nay, còn chưa dám nói đóng băng được ai trong giới, bọn họ lợi hại hơn em rồi.” Diệp Lan nhặt giọng nói: “Vậy thì ôm hận đi.”

Diệp Lan đã lên tiếng, ngay tối hôm đó các tổ đội trong văn phòng đã lên kế hoạch phương hướng đưa tin cho tận mấy tháng tới.

Diệp Lan quen biết rộng vị thế vững chắc, hệ thống hoạt động của văn phòng đại diện cao hơn công ty cũ của Giang Trì không biết bao nhiêu lần, hệ thống quan hệ xã hội bắt đầu vào guồng, ngoài sáng thì quyết đoán giở trò lưu manh dẫn đường dư luận, trong tối lặng lẽ giành giật tài nguyên với công ty của Giang Trì, bên kia tức tối cay mắt đi hỏi thăm thì chẳng ai biết gì... Không từ một thủ đoạn nào.

Kết quả đấu đá của hai lực lượng vốn không cùng đẳng cấp là... Đối phương thua tan tác, nhưng Diệp ảnh để tạm thời chưa có ý định ngừng tay, thế là cấp dưới lại tiếp tục nỗ lực, quyết tâm dồn cho đối thủ về quê chăn vịt.

Giữa lúc mưu sâu kế hiểm đến vang trời dậy đất, hai tên không hiểu chuyện quan hệ xã hội yên ổn ở nhà đọc kịch bản.

“Cái này không được, người tốt tới ngu, tình tiết ức chế, không thêm fan chưa nói, còn dễ kéo anti...” Diệp Lan đeo kính không gọng, tựa vào lưng ghế, soi mới chọn lựa, tiện tay vút quyển kịch bản sang bên.

“Cái này cũng không được, hình tượng coi được, nhưng không có đất phát huy.” Diệp Lan lại ném cuốn nữa.

“Cái này... tám cảnh giường chiếu?!” Diệp Lan cười lạnh nhìn Giang Trì, “Quay xong chắc liệt dương quá?”

Diệp Anh để đeo kính như thêm mấy phần mặt người dạ thú, trông vừa cao quý xa xôi vừa hấp dẫn, Giang Trì cố gắng mình không tơ tưởng linh tinh, đầu lắc như trống bỏi, “Em không muốn quay!”

Diệp Lan hừ, vút kịch bản.

Giang Trì nhặt mấy quyển kịch bản Diệp Lan ném lên, mở ra xem, “Em thấy cũng được mà.”

“Ai cho em nhặt đồ anh vút?!” Trán Diệp Lan nổi gân xanh, “Ngồi xuống!”

Giang Trì vội bỏ kịch xuống ngồi ngay ngắn.

Diệp Lan dúm mày, “Quên ai mới là chủ rồi à?! Ngồi yên đó, thấy cái nào được sẽ đưa em!”

Trong lòng Giang Trì ngọt ngào lên... Đây vốn là việc của người đại diện, Diệp Lan lại tranh làm, anh đích thân duyệt kịch bản cho cậu.

“Cái quỷ gì nữa đây? Cảnh sát... Cảnh sát và tội phạm quen biết nhau từ nhỏ...” Diệp Lan lật lật, cặp mắt soi mói khựng lại, “Cảnh sát nhỏ hơn tội phạm sáu tuổi, lúc nhỏ từng được tội phạm chăm sóc như em trai nhiều năm ...”

Diệp Lan ngừng đầu nhìn Giang Trì, “Kém nhau sáu tuổi...”

Giang Trì động lòng, cậu và Diệp Lan, cũng hơn kém nhau sáu tuổi.

Diệp Lan xem tiếp, chốc chốc lại đọc lên: “Lúc còn nhỏ hai người sống dựa vào nhau ở vùng biên giới, sau này loạn lạc, bị chia cắt... Em trai thành cảnh sát, anh trai thành trùm xã hội đen...”

Giang Trì bắt đầu thấy ngứa ngáy, thò đầu muốn đọc thử.

Diệp Lan vẫn để mắt nhìn Giang Trì, thấy cậu chồm tới liền úp kịch bản vào phía mình, cười hỏi: “Muốn xem?”

Giang Trì cười hì hì gật đầu.

“Gọi anh ơi đi.”

Giang Trì hơi ngại ngùng, gọi nhỏ nhỏ: “Anh ơi... Cho em xem với, được không?”

Diệp Lan kéo Giang Trì lên ngồi cạnh, để kịch bản xuống đùi Giang Trì, gác cằm lên vai cậu, nhẹ giọng bảo: “Chỗ này...”

Giang Trì cố bỏ qua bầu không khí mê người từ Diệp Lan, nhìn vào chỗ Diệp Lan chỉ...

Cao trào trong kịch bản, có một trường đoạn tra tấn.

Trong đó, để ép cảnh sát nói ra tên gián điệp, tội phạm trói cảnh sát trong nhà xưởng bỏ hoang, sau khi cách cứng kiểu mềm đều vô dụng thì bắt đầu dùng hình phạt riêng.

“Lần này phải bán khóa thân... Bỏ đi, dù sao cũng là anh cởi.” Diệp Lan đã nhập vai tội phạm rồi, anh tháo kính, tiện tay đặt xuống bên cạnh, đánh tung tóc, “Thấy chưa... Anh sẽ tự tay cởi cảnh phục của em, khiến em quên mình là cảnh sát, ép em gọi anh là anh hai, bắt em thừa nhận anh... Không gọi, là đánh.”

Vành tai Giang Trì đỏ bừng.

Diệp Lan ngậm nhẹ thùy tai cậu, “Em thì rất ngoan cường, nhất quyết không nói, ngắt đi rồi nằm mơ lại mơ gọi anh... Cũng thuộc dạng đã nghiện còn ngại.”

Giang Trì biện hộ khe khẽ: “Em đâu có...”

“Sao không phải?” Diệp Lan cười, “Anh nhìn lầm à? Bé yêu, thật ra em nghiện không thềm ngại? Sao anh không thấy được nhỉ? Nào... Lên cơn nghiện tí cho anh xem nào.”

Giang Trì xấu hổ đến gằm đầu triệt để...

“Chậc...” Diệp Lan cười mỉm chỉ, hạ giọng, “Bé yêu... Tổ chức tâm lý của em vậy là không được đâu, đến lúc vào trường quay, đóng phim, anh cầm roi đánh em, em có phản ứng gì đó thì sao? Có khi nào anh phải...”

Đấu võ mồm thì mười Giang Trì cũng không phải đối thủ của Diệp Lan, may mà cậu học được một chiêu từ Diệp Lan, lần nào cũng hiệu quả:

Dùng miệng chặn.

Diệp Lan hưởng thụ nụ hôn Giang Trì dâng lên, ngón tay dài linh hoạt gỡ nút quần Giang Trì, luồn vào...

Giang Trì cong người lại, Diệp Lan cười khê, “Giang Trì, bây giờ mà trốn thì bộ phim này không có phần của em đâu.”

Giang Trì khựng.

Diệp Lan hả hê, thì thầm vào tai cậu, “Kiểu tiểu sinh kiên định sáng láng này đầy trong giới, số người muốn diễn chung với anh cũng quá nhiều, em bỏ qua cơ hội này thì không còn nữa đâu... Ngoan nào.”

Giang Trì do dự một chút, hôn nhẹ lên môi Diệp Lan rồi nói nhỏ: “Không, không trốn, em... Thật ra em không nhận cát sê cũng được, anh có thể tìm người khác...”

Diệp Lan sững sốt, chợt xót lòng.

“Ngốc quá vậy hả!” Diệp Lan nghiêng răng nghiêng lợi, “Không nghe ra anh đây đang ve vãn em hả?! Đối ai?! Anh tìm kịch bản chuyên để lăng xê em, không cho em diễn thì để ai?! Có biết bao nhiêu lâu rồi anh chưa diễn vai phụ không hả?!”

Giang Trì ngạc nhiên, vậy mới biết, thì ra cảnh sát là nam chính!

Mình là nam chính! Diệp Lan nam phụ?

Diệp Lan hôn mạnh lên đôi môi mềm của Giang Trì, “Tại là em thôi, người khác bảo anh làm nam phụ xem anh có cần chết không...”

Tim Giang Trì vừa ê ẩm vừa ấm áp, nói nhỏ xú: “Đừng... đừng cần người khác, cần em đi.”

Tim Diệp Lan ấm nồng, gật đầu, “Ừ...”

Tối hôm đó, Diệp Lan “cắn” Giang Trì một lượt từ đầu tới chân, từ khi vừa lên đèn tới lúc trời hửng sáng.

Diệp Lan giờ cao đánh khê, dịu dàng săn sóc, chỉ mất một lượt âu yếm thăm vắn, người bị cắn đã từ kinh hồn bạt vía sang vào cảnh tiên.

...

...

Sáng sớm, người đại diện nhìn bản hợp đồng sơ thảo của Diệp Lan, đầu muốn nổ tung, phát rồ: “Cậu chỉ lấy một phần trăm, cho Giang Trì chín mươi chín phần trăm! Có thể! Rất lãng mạn! Chị đây nhin!!! Nhưng kì hạn hợp đồng này là sao đây hả?!”

Vì nguyên nhân hơi khó nói với người ngoài, Giang Trì ngồi trên nệm mềm của sofa, cậu khó chịu ngo ngoáy, cười khan nói: “Sao vậy? Cho em xem với...”

Diệp Lan nhú mày nói: “Có gì mà xem, dù sao phần lợi cũng về em cả, cứ kí là được.”

Đương nhiên là Giang Trì yên tâm trăm phần trăm với Diệp Lan, “Anh ấy bảo kí thì em kí.”

“Kí cái gì?!” Người đại diện rống, “Trước khi kí hợp đồng cậu không đọc hả?! Cậu biết Diệp Lan kí hợp đồng bao nhiêu năm với cậu không hả?!”

Diệp Lan bực bội nói: “Kí trước một trăm năm thôi mà?! Có gì phải rùm beng?!”

Người đại diện chấn động vì độ dày da mặt của Diệp Lan, thề thào: “Sau này lỡ như bản hợp đồng này bị công khai... sẽ khiến tất cả mọi người cười tới chết, Diệp Lan cậu bệnh rồi!”

Người đại diện của Diệp Lan nhìn Giang Trì tìm đồng minh, rồi lú lười phát hiện...

Giang Trì chẳng có nửa phần bất mãn với bản hợp đồng bán thân một trăm năm này, ngược lại còn tỏa ra vầng sáng hạnh phúc đặc biệt của mấy kẻ đang yêu.

Người đại diện chán nản... cái đám... gay chết tiệt!

Hết cách, một thích đánh một mê chịu đòn.

Diệp Lan và Giang Trì lần lượt kí tên lên hai bản hợp đồng, đóng dấu.

Hai người sẽ ở bên nhau cả đời, một trăm năm nữa cũng không thay đổi.

8. Chương 8: Ngoại Truyện Đón Năm Mới

Cuối năm, Diệp Lan Giang Trì trốn trong nhà đón giao thừa.

Giang Trì hết nước hết cái: Đây là kịch bản cho năm sau mà chị An Á tuyển chọn kỹ lưỡng, anh ít nhất cũng đọc thử đi mà, lỡ có cái nào được thì sao.

Diệp Lan: Anh không đọc, chị ấy chỉ lo kiếm tiền thôi, toàn thích mấy thứ bại não, kịch bản chọn ra đến chó cũng chả thèm ị. Đem ra xa! Để mấy thứ này gần anh sẽ ảnh hưởng đến sự cao quý của anh.

Nhưng hết cách, chương trình giao thừa quá xàm Diệp Lan chán gần chết, bịt mũi nhón một quyển lên xem...

“Anh không cẩn thận rớt xuống vách núi... Nhân vật nam A nhảy xuống cứu anh...”

“Anh làm rơi chén ngọc... Nhân vật nam B tự nhận tội với vương gia, nói hấn làm...”

“Anh bệnh... Nhân vật nam C cười chết bảy con tuần mã mang linh chi ngàn năm tới cho anh...”

Giang Trì: ...

“Anh lại rớt núi, lần này...” Diệp Lan ngẩng đầu nhìn Giang Trì, cười mỗi cơ mặt, “Lợi hại, nam A nam B nam C cùng nhảy xuống cứu anh. Anh thiệt trâu bò.”

Diệp Lan cúi lên ném kịch bản: Mẹ kiếp bố đụng trúng thứ kịch bản gì vậy?! Bố là người con gái được thần linh lựa chọn hả quý ma gì cũng đi cứu bố vậy! Bố là thiếu nữ diệu kỳ duy nhất trên đời hả? Phim của bố bây giờ đa thể loại tới vậy hả? An Á muốn nghỉ việc rồi đúng không?! Mấy người đó nha...

Giang Trì siết chặt nắm tay, nhin cười tới run rẩy.

Xem nam thần lựa kịch bản vui hơn xem tivi ngày tết nhiều luôn ha ha ha ha ha ha ha ha.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngai-anh-de-va-cau-thit-tuoi>